

DE KORTE SKRIFTER

Fabrikanten
Hjemve
Daniels Livssyner
Det Evige Liv
Ej for Melodi men for Tanke
Den Hvide Krist
For de Søgende Tanker
Et Råb i Menneskelivets Åndelige Ørken

VED
LAURS NIELSEN

1 udg.
FORLAGET MYLUND
2014

Indhold

II Del:

Det evige Liv	97
Forord	99
Det evige Liv.....	99
Ej for Melodi, men for Tanken	115
Den Hvide Krist	119
Den hvide Krist!	121
For de søgende Tanker	125
Forord	127
Efterord.....	158
Et Råb i Menneskelivets åndelige Ørken	161

Det evige Liv

1935

Forord

Ifølge flere anmodninger skal jeg herved give en særskilt forklaring af det evige liv, en livets ABC. Jeg tror dog ikke, denne kortfattede forklaring vil nytte stort, hvis ikke læserne gør sig bekendt med mine tre bøger, nemlig: *Den Ukendte, Følelse og Tanke og Uddrag af Livets Bog*.

Det evige Liv

For at forstå det evige liv kræves kendskab til åndslivet, jeg må derfor forklare dette, som det er givet mig at se det.

Jeg ved, nogle føler som en rædsel for det evige liv ud fra den opfattelse af det, at Gud sidder på sin trone med en guldkrone på sit hoved, at de hellige engle (forhenværende mennesker, klædt i hvidt lin med guldbælter om livet) danser om ham med harpespil og sang: "Ære være Gud, den højeste, i al evighed! Halleluja, Halleluja" osv., og at denne dans og lovsang skal vare i al evighed.

De forestiller sig, at dette måtte ende med en rædsel for tænkende individer, og at en sådan gud måtte være en dåre af en ukendt størrelse.

De nærer rædsel for en sådan gud, og deri har de ret; thi denne gud er heldigvis kun en menneskegud, udsprunget af menneskespekulationer, prædiken for den dybeste uvidenhed og tilhører derfor løggen. Livets gud er en anden. Derfor må også evigheden forme sig på en anden måde.

Alt liv har sin lovsang, se på legen hos barnet, føllet, geden og lammet og alt liv! Det åndeligt retvendte menneske kan

ofte¹ fyldes med en indre fryd; det kan bryde ud i jubel over for sin gud, den Gud, det endnu ikke forstår, men som det ser og føler er. Idet denne jubel føles, indretter sindet sig i dyb stilhed til at modtage den. Denne jubel kan ikke beskrives i menneskeord, den kan kun ses, føles og leves, fordi den er noget, som er, følelse uden tanke, et liv i væren; men idet denne livsjubel fylder sindet (følelseslivet), efterlader den sit eget vidnesbyrd om sin evighedsnatur i dette. Denne jubel er lig moderkærligheden, idet dens væsen er ensartet og derfor samfølt i alt uselvsk liv, den ligesom "smitter" fra den ene til den anden, deraf samfølthedens vælde. Denne livsjubel går til Gud – faderen, som Jesus siger, - der svarer igen med sin kærlighedsfylde, deraf evighedsindtrykket.

Faderen er ikke en gud på en trone, men flere individer med den højeste udvikling i tankeliv, der ifølge deres kendskab til de døde og de levende livsloves pro-et-contra-natur gennem tiltrækningens og frastødningens lov eller love bringer orden i kloderne, eftersom disse fødes i rummet, og fortsætter med styret af disse. Styrets natur skifter stadig i forhold til klodernes livsudvikling. Det er med Gud som med mennesket: Begge arbejder ved deres fludiers magt, hvis livsnatur er ad kortest mulig vej at tjene den trang og vilje, der opstår i det individ, hvortil det er knyttet, vi kan også sige, hvorved det har sin boplads. Der er kun den forskel på gudslivet og menneskelivet, at i gudslivet er det tankeløse, men følende fludieliv rensat til guddomskernens egen renhed og besidder derfor i kærlighed almagten i sit væsen ifølge dens vilje, hvorimod det i mennesket har det groende livs urenhed i sig, indtil guddomskernen i mennesket ved sin Helligånds hjælp vokser sig til gennem kampen med faderen at tilkæmpe sig Guds fred og derved plante sig selv i gudslivet. Se *Fabrikanten*.

---

¹ For det meste sammen med det øvrige liv, f.eks. ved solens opgang eller ved fuglenes sang i lunden, når sol går ned, ved lærkens jublende toner osv.

Er det sket, da er dette menneskes tankeliv frigjort fra alt menneskevrøvlet, det er da hævet over alle menneskelige religiøse påstande og tænker frit sammen med gudsstemmen i sig, dets Helligånd. Møder det et selvisk menneske, ser det på dette som en bror eller søster i åndelig nød. Man ser et medlidende smil om dets mund. Dets sjælsudtryk lader en se, at dets kærlighed til livet er som trængt tilbage i gråd over elendigheden. Mellem disse to er ingen samfølelse mulig, den ene står i menneskelivets groende tid, den anden i Guds renhed. Den selviske hader endog ifølge sin natur denne guddomsrenhed i et menneske og frastøder det. Det sker derfor ofte, at den rene dræbes af samme grund. Det er livsmodsatningerne, der mødes. Intet liv uden kamp. Intet lys uden mørke. Ingen glæde uden sorg. Ingen visdom uden uvidenhed. Ingen ild uden stof. Striden er altets ophav, altså også vor Guds ophav. Før vi forstår polariteten i livet med dens følger (tresidigheden), kender vi ikke åndslivet ret.

Det alvise gudsliv (altså faderen), der styrer klodernes færden og liv, ja endog menneskets følelse og tanke ved dets Helligånd igennem det, vi kalder samvittigheden, gør ikke alene dette af interesse for livet, det liv, der lever i samfølelse, men tillige fordi faderlivet selv består derved. Jeg ligner det ved en naturlig moder, der elsker sit barn, eller ved en mand, der elsker sin tanke (livets fryd). Livets jubel gennem tankens lys er faderlivets løn.

Hvis nu livsjubelen var stedsevarende, evig og uforanderlig i sit væsen, blev dette jo gud på tronen med dansen om sig. Men således er det ikke; thi nødvendigheden er en følge af livets væren og udvikling. Det er altså dette, der kalder til handling, og dette bliver igen det grundlag, hvorfra livsglæden har sit udspring, idet guddomskernen sætter system i nødvendighedens handling i forhold til sin tankes indhold og adresse, hvorefter fludielivet handler, og gennem sin tankes lys fryder den sig over livsnyttens i handlingen.

Alt sundt liv lever i disse to polære livslove (livsglæde og nødvendighed). Et eksempel: En livsglæde er endt, livets

nødvendighed kalder til handling. En bygger sig en rede, en anden en hule og mennesket et hus eller pløjer en ager. Når arbejdet er endt, og nytten deraf ses og føles, hos mennesket tillige tænkes, indtræder livsglæden over nytten for livet – des renere samfølelse, des større glæde indtil jubel i glæden.

Bortset fra mennesket lever det øvrige liv i fuldkommen samfølelse både i livsnytte og livsglæde, fordi dets følelsesliv ikke som i mennesket spaltes ved tankens styre over det. Men – den dag mennesket forstår livet i sin tankes lys, er dets livsglæde ubeskrivelig.

Det er handlingen i nuet (nødvendigheden), der skaber livsglæde på ny. En handling danner sit eget nu, ligesom livsglæden danner sit; derved fornyer livet sig fra det ene nu til det næste, og derved bliver intet gammelt; men alt bliver nyt.

Når fornyelse er mulig, ligger det for en stor del i, at de tanker og følelser, der ikke har individets interesse for fremtidens nu, forsvinder fra tanken; man kan sige, de glemmes. Modsat kan den tanke, der har individets interesse, aldrig opløses, så længe interessen for den varer, og det er dette, der giver plads for fornyelse. Således lever også faderen i evigheden. Derfor – lev for din tanke i nuet med al din energi og evne! Derved bliver nuet evigheden; da nuet levet således er skilt fra fortids og fremtids bekymring, indeholder det fuldkommenheden i sig selv og den evige fornyelse.

Guddoms-kernen, der altid er omsluttet af sit fludie, det skabende liv, er evig uforanderlig i renhed,² og dog er disse to diametralt modsatte naturer, der lever i og ved hinanden og derved danner personen. Faderen er her det samme som fludielivet i alle dets nuancer. Sønnen er styret lig et koldt uforanderligt lys, faderen er tjenende lig skiftende varme i forhold til kraften, der udfoldes. At tjene sønnen er faderens, det skabende livs, højeste lykke, derfor søger faderen, det følende liv, ind under sønnen, det styrende liv, for ved dennes

---

² Dette minder om det ord, der er talt: "Jeg er i faderen, og faderen er i mig. Jeg og faderen vi er ét."

skabte tanke at opnå den for livet højeste kraft i sin gerning, således bliver faderen og sønnen ét i hinanden og dog to (livspolariteten). Følgen deraf er først mennesket, derefter personerne i Gud, derfra udgår Helligånden. Tresidigheden i Gud er Fader, Søn og Helligånd. Fludielivet, faderen, med sønnen i sig er i åndslivet som i menneskelivet én og dog to (som Jesus har sagt). Som i menneskelivet danner disse i åndslivet personerne, derfra udgår Helligånden, én for hvert menneske. Denne magt eller ledelse er såre lille i forhold til den mængde, hvorfra den udgår. Et menneskes værdi for gudslivet ses i denne storslåede ledelse, der begynder ved dets fødsel og tager imod det uselviske menneske ved dets død. Det er også sagt i de ord: *"Min Gud, min Gud, hvi har du forladt mig."* Dette viser, at Jesus har levet under samme åndelige forhold som andre uselviske mennesker, der ofte kan føle sig ene, men i alvorlige øjeblikke vender sig til deres Gud, der kommer i samme nu, der kaldes.³

I hvert enkelt menneske er der en art ensidighed i tankeliv, der gør, at to individer aldrig er ens. Dette ligger i gudsfrøets ejendommelighed, som gør individet til en ener i Gud i forhold til dets åndelige indhold. Men guddomskernen, der er styret og tankens arkitekt, fornyer og udvikler sig, idet den vokser i kundskab til og om livet fra det ene nu til det næste.

Denne ensidighed i tankeliv fører i gudslivet til en alsidighed i handling, der i sin mulighed i skaberkunst svarer til arternes mangfoldighed i det følsomme skabende liv.

Da gudslivet ved de døde og de levende livslove er nået til at styre klodernes liv og deres bevægelser i rummet, giver det et frit tænkende menneske, der i sin tanke kan skue livets mangfoldighed, en anelse, - men kun en anelse - om livets storhed og skaberkunst.

Som vi ser, kan et menneske udvikle sig til at blive et med altet og dog en ener i sig selv. Deraf følger, en person i Gud kan

---

³ Se *Den Ukendte* 2. udg. s.38 og 3. udg. s.36.

ifølge det samlede faderlivs ønske fremstille sig for et menneske og sige: Jeg er din Gud.

Ser vi nu på livets mangfoldighed og menneskenes individuelle forskellighed, - hvor ikke to kloder er ens i materielt indhold, og derfor heller ikke ens i åndsnuance, - en mangfoldighed og forskellighed, som også gør sig gældende i det groende liv, - thi ingen klode er uden liv, og enhver tilstand i kulde og varme har sin form for liv, mens det i Gud frigjorte åndsliv er fuldkommen frigjort fra kulde og varme, og tid, rum og afstand findes ikke i frigjortheden, fremgår det heraf, at nuet eller nuerne er en læreanstalt, hvis ende ikke kan ses, idet opgaverne vokser med livet.

Da det frigjorte liv lever i fuldkommen samføling, altså i indbyrdes kærlighed, der igen medfører kærlighed til alt andet liv, fordi det ene liv er en betingelse for det andet livs eksistens, følger deraf, at det besidder almagt og visdom angående alt liv. Det beskytter sig og holder sig rent ved hjælp af tiltrækningens og frastødningens love, og da al samtale i dette rene åndsliv foregår ved at overføre tanker og følelser mellem individerne, og tanker og følelser kun kan gives, som de er, er løggen af den grund aldeles udelukket i dette liv, deraf følger, at menneskeord er udeladt, følgelig er der ingen sprogforvirring. Derved bliver livet en bedre lærermester end ordet og bogen.

Den dag mennesket ligesom gudslivet kan frigøre sig fra det menneskelige rovdyr, der røver dets "hønning", ved at indrette sit samfundsliv, så løggen ikke længere har mulighed for at friste de svage i ånden til at følge dens væsen, kan det leve uden ængstelse for nutid og fremtid og leve menneskelig fuldkomment sammen med sin Gud ved hjælp af sin Helligånds ledelse; dette er gudsriget på jorden. Der vil min næstes lykke blive min lykke.

Da sammenholdets lov er den stærkeste, fordi der i den leves i sammenhold og samfølelse, og da denne lov modsat adspredthedens lov kun færdes ad kærlighedens og samfølelsens stier, bliver følgen, at dette gode liv viger fra den

selviske i forhold til dennes egenkærlighed og frastødende væsen, derfor lever den selviske alene i adspredthedens lov uden åndelig samfølelse med gudslivet. Det kan gå i menneskelivet, men i åndslivet er den selviskes tid kun kort, hvis ikke han evner at omvende sig, og dette vil i så fald blive svært. Da alle mennesker er forskellige i åndsliv, er deres livsvandring ligeledes forskellig. Spørgsmålet for den enkelte må da blive: i hvilken af disse to love lever jeg?

Den selviske, der vurderer alt efter penge, elsker kun sig selv og kan som følge af sin egenkærlighed ikke få denne samføling med det samfølende gudsliv. Det i samføling levende liv i jord, luft og vand, der producerer fludielivet, er bortset fra mennesket lige så ligegyldigt over for den selviske, som denne er blind over for dette liv.

Den menneskedannelse, tidsånden roser sig af, har sit udspring fra handel, industri, penge, skriftklogskab og ikke mindst fra moden. Tidsånden søger at gøre indtryk på sine mennesker med fine manerer og flotte talemåder; men dens dannelse tilhører uvidenheden og løgnen. Hjertets dannelse er en anden, den har sit udspring fra samvittighedsfølelse. Den åndelige slaphed, der præger mængden, kan vi give navnet liberalisme; thi for at nå deres hensigt fremstiller de sig selv med en art godhed, som de ikke besidder i sandhed. I deres snuhed forstår de selviske snyltere så udmærket at drage nytte af liberalismen. Ved deres åndelige smitte skaber de mistillid blandt mennesker, der igen dræber den gensidige agtelse og skaber ringeagt i stedet. De gør derved menneskelivet tungt at leve. Den selviske har som bekendt sin rod i urent og ustyret begær og besidder rovdirens natur. De selviskes godtroenhed og uvidenhed er de selviske en fed græsmark. De påfører deres samfund fængsler og sindssygeanstalter i mængde og deraf følgende utallige lidelser og lægger store økonomiske byrder på det flittige arbejdende liv.

Vor tid er dannet, siger man, ja – men det er uvidenhedens og løgnens tale, thi det er en sleben dannelse og ikke hjertets dannelse. Denne åndelige abnormitet har nu ifølge de mange

internationale systemer bredt sig til at omslutte kloden. Dette åndslivs undergang vil ligesom tidligere stå i forhold til dets rækkevidde i ensartethed i følelse, tanke og handling. Kun samvittighedsledelse kan redde åndslivet, derved altså også menneskelivet fra undergang.

Samvittighedens hjemsted er ikke menneskelige religioner og sekter, men – gudslivet selv, derfor kan det siges, at den, der efterlever sin samvittighed, efterlever Gud i sig og kan trøstigt lade mennesker prædike, som de har økonomisk interesse for og lyst til. Den, der hviler i sin samvittighed, lever og vokser åndeligt og sikkert ved sin åndelige faders bryst, kun gudslivets væsen kan byde på livets fred. Den, der lever således, føler, at al tale der uden for kun er menneskeord.

Allivet har ikke den blødsødenhed i sig, som mennesket roser sig af og regner sig til gode, men – allivet er kraft, vilje og handling ved samvittigheden, denne medfører skarpt skel mellem ondt og godt indtil livets hårdhed.

Mennesket må ifølge livslovenes natur selv bære ansvar over for sin Gud med sit liv som indsats. Sandheden, vejen og livet har det jo fået anvist af en anden. Således må den selviske også bære ansvar over for sin samtid, - men fra barndommen skal han vide følgerne af sine handlinger og sit ansvar.

Nuets (dermed evighedens) velsignelse beror på individets egen indstilling i det, men også indstillingen vokser ifølge trang fra det ene nu til det andet. Efter som trangen vokser til en endnu bedre indstilling, altså til en bedre samføling med det samfølelse liv, ligesom drager dette individet ind i sin favn, og samfølelsen vokser fra det ene nu til det næste, og tankerne om livet klares i samme grad.

Det, vi kalder samvittigheden, er vejen til livet. Viser mennesket den fra sig, går det baglæns ind i udslettelsen. Fra legemets død nærmer det sig sin åndelige død, der i skriften kaldes den anden død, dette er den fuldkomne udslettelse; det ligger i, at uden samføling med og føling for livsaltet kan det som ener i dette ikke fortsætte sit liv.

Den selviske er lig en bi, der uden hensyn til andre biers liv vil trænge ind i et fremmed bistade for at røve dets honning, idet den kun har sans for den honning, den lugter. Er livet nu sundt blandt dette stades bier, vil vagten gribe den indtrængende bi, hvis ikke den øjeblikkelig fjerner sig, når den mærker vagtens frastødende følelsesstrøm, stikke den ihjel og nedkaste den uden for deres flyvebræt. Dette er livsnaturen og dennes ret. Menneskelivet får ikke fred, før det efterlever den natur (gudsnatur), hvori det er født og lever.

Det selviske menneskeliv danner stater, beskytter sig ved egne love, gør mord til en ret for sig og danner ved hjælp af uvidenheden religioner og sekter i mængde, hvis trosform er det ganske ligegyldig, så længe de religiøse teorier ikke tager sigte på legemernes ernæringsforhold i uselvisk samvittighedsledet retning.

Disse religioner er den selviske stats bedste grundvold, den beskytter dem derfor og støtter dem økonomisk. Thi præsteskabet skaber vel "fårene", men det undlader (og dette er dets dødssynd) at beskytte disse imod "ulvene". Dette er den kommunistiske opfattelse, derfor slår kommunisterne præsterne ihjel, så langt de kan. Kommunismen får derved karakter af en guddommelig udrensingsproces, født og næret ved de selviske samfunds egen barm.

Det menneske, der (set fra gudslivet) lever i åndelig sundhed, lever allerede som menneske i evigheden, hvad dets åndsliv angår – altså med sine følelser og tanker (længsler, vilje og energi). Hvor dets tanker er, er også dets kærlighed; thi da individet lever for at omsætte sine tanker i handling, vil personen være der, hvor dens tanke er, og der vil også dens kærlighed og virken være. Men da tankelivet udvikler sig, skifter også individets interesse for og virken med tingene i forhold dertil.

Ligesom uret måler tiden i minutter, måler det i tanken frigjorte menneske tiden i nuer. Det minut, som ikke er kommet, er ikke og er dog. Det minut, der "spindes," er nuet; det, som før var, er ikke mere og er dog. Den kraft, der i uret

spinder dette minut, forsvinder med nuet, den tjener; en ny kraft træder til og tjener i det næste nu; således fornyer kraften i uret sig fra det ene sekund til det næste.

I lighed med uret går det åndeligt frigjorte menneske ind i nuet med al sin energi ifølge sin tanke for at omsætte den i handling, og i kærlighed til sin tanke og handling udelukker det midlertidigt både fremtid og fortid af sit åndsliv. Vi kan sige om åndspersonen, at den samler hele sit åndsliv og sin åndskraft om sin tanke og handling i nuet, i nuet føles således hverken fortid eller fremtid, endog de er.

Nuet er altså den tid, et individ bruger til at omsætte sin tanke i handling. Er handlingen endt, er nuet også endt, da indtræder det næste nu.

For det individ, der åndeligt er vokset til at arbejde med en plan for øje, kan der i menneskelivet gå år med at udføre en eneste tanke, nå målet; men vejen mod målet vandres ofte i flere forskellige og mange nuer. Ethvert nu er som et skridt frem mod målet, der er fremsat i tanken. Man kan sige: Livet veksler i forhold til trang i nødvendighed og livsglæde, idet trang udspringer fra situationen i nuet.

Derved fornyer individet sig selv fra det ene nu til det andet både i tanker og følelser. Det næste nu er livsglæden over handlingen, der i åndslivet altid kommer andet liv til gode, deraf samføltheden i trang og livsglæde. Dette må forstås således: Har et liv trang til hjælp, føler et andet liv trang til at hjælpe, og de tiltrækker sig hinanden igennem deres fludier i forhold til disses gensidige renhed. Det er det allestedsnærværende frigjorte gudsliv, der gennem sit fludie samføler med alt liv. Der hvor trang i liv eller trang til liv findes, påvirker det det groende fludieliv til hjælp, man kan sige, det er guddoms-kernen, der igennem sit rene frigjorte fludie påvirker det groende og urene fludie i legemerne, derved kommer det til at anspore til liv, hjælpe liv, tage liv og standse livs vækst; men den egentlig arbejdende skaberlov i legemerne er det blandede derfor urene fludie, altså det bundne og

endnu ikke frigjorte; deraf følger, at endog alle vore hovedhår er "talte".

Individet er i det ene nu ét, i det næste nu noget andet i forhold til sine tanker og følelser. At leve med og for livet i nuet er altså det evige liv. Man kan sige, således fornyer åndslivet sig stadig i nødvendighed og livsglæde i nuet. Nødvendigheden er altid individuelt følt, idet den udspringer fra trang, der medfører tanke og handling. Glæden over handlingen og dens frugter kan som følge af fællesfølelsen i åndslivet stige til jubel og lovsang for livet i Gud. – Men, der er lige så mange guder til, som der var og er uselviske mennesker, men i Gud er enhver især kun en ener, der uden at tabe sin personlighed i tankeliv dog er ensrettet ved samvittighedsfølelse i sin væren og virken med alle de andre mod et fælles mål. Samfølelsen ligger i fludielivets fælles renhed.

Hvorafter kan vi vide, om vi er ret vendt som mennesker, så vi kan få del i det frigjorte stedseværende gudsliv?

Herpå kan svares med et eksempel: Pløjer du en fure, og du ved enden af den vender dig om for at se, om den nu også er lige, og du ser, den er det, og glæder dig over dette vidnesbyrd om din ordenssans uden at føle dig stolt over for andre mennesker af din dygtighed, men glæder dig i tak til din Gud for denne din udvikling, og kan du føle glæde over, at din velpløjede jord vil give god sæd til nytte for andet liv, og kan du tillige i kærlighed til din næste føle længsel efter at lære denne den samme dygtighed, da er du ret vendt over for gudslivet. Din Gud får da liv i dig og jubler i dig. Lignende gælder for håndværkeren i sin gerning, mand og hustru i deres hjem osv.

Det uselviske menneske er altid glad for at lære af andre og drager derfor lære af alt, hvad det ser og arbejder med. Først føler dette og ser senere i sin tanke, at livet i sin storhed er en eneste udviklingsproces fra mørket til lyset, fra klode til klode uden ende. Det glæder sig ved, at mennesker kan fødes og leve ved deres arbejde, idet det ser, at gudslivet udvikler sig fra menneskelivet. Altid lære og altid tjene og derved vinde sin

egen livsret er livets højeste lykke, deraf evighedens velsignelse. For et sådant menneske er intet hemmeligt, dette vokser stille ind i sin Gud.

Det selviske menneske er modsat; hvis det vil lære, er det for at drage nytte af sin lærdom alene til fordel for sig selv. Denne trang medfører, at det af al sin evne i det skjulte udnytter hemmelighed, løgn og uvidenhed. Årsagen er åndelig blindhed. Dette menneske går åndeligt baglæns og ender i krak.

Et menneskesamfund styret på samme måde, ender som individet i krak, og ingen af disse kan redde sig selv, men – af døden springer nyt liv frem. Dette er livets lov.

Det bliver da en stor og vigtig opgave for mennesket at udvikle sit tankeliv i sit menneskelige larvestadie. Det er Helligåndens opgave at hjælpe sin menneskelev dermed, hvis denne vil tage imod hjælpen; dens sprog er åndeligt, som dens arbejde er åndeligt, dens påvirkning sker derfor ved at tilføre os intuitioner for vore tanker og handlinger i nuet – ja, endog hele fuldbårne tanker om livet i den fylde, de efterhånden kan modtages. Man kan sige, Helligånden plejer menneskets åndsliv, som en gartner plejer sine planter.

Den, der tør bruge sin tanke frit, har Helligånden lettest adgang til.

Den, hvis tankeliv er indsnøret og dermed båndlagt i religioners og sekters båse, er åndeligt set lig en mumie og lever som regel i tvivl og angst for livet som følge af de menneskelige påstande, der bliver givet det at tro på, idet det savner en for tanken sandhedsfølt forståelse af livet. At efterleve udspekulerede religiøse menneskereglers og ceremoniers er ikke det samme som at være lydhør over for og efterleve sin samvittighed (den Helligånd).

Helligånden fremmer åndelig udvikling i tankeliv. Religioner og sekter binder tanken og standser derved udviklingen.

Det menneske, der er modtagelig for alles påvirkning, har, i hvor godt det end er, altid løgner i hælene på sig med dens hele begær; det kan lignedes ved et svajende siv. Det mangler et

åndeligt ståsted, hvilket i høj grad vanskeliggør dets Helligånds hjælp. Dets udvikling i Gud er meget langsom, nærmest usynlig; men et sådant menneske går ikke åndeligt til grunde, når blot det er uselvsk; thi det har altid Helligåndens vagt om sig. Som menneske er det i den nuværende tidsånd udsat for store lidelser ved materielt og åndeligt bedrag.

Plante- og dyreriget er som før forklaret den faktor, der spinder det åndsliv, jeg kalder fludielivet. Det er dette, der formerer legemerne, idet det ved parring udskiller sig med sæden, hvortil det er bundet, bygger legemerne op, formerer sig ved disse som dets boplads og udskiller sig igen ved legemernes død.

Som et træ bærer overskud af frugt og kaster dette fra sig til brug for andet liv, således spinder fludielivet i jord, vand og luft ved sine legemer et overskud af liv, der søger andetsteds hen for at komme til udfoldelse i andre legemer. Dette overskud af følende åndsliv går som en strøm ind til mennesket⁴ for at komme ind under guddomskernens styre, ledelse og beskyttelse ved at tjene den, hvilket er alt i sammenhold levende følelseslivs trangføjte mål, derfor føles også den samme trang til en Gud i et menneske, hvis det er ret vendt i livet.

I mennesket virker fludielivet som delt i to polære livsmodsætninger. Den ene kalder jeg sammenholdets lov, den anden adspredthedens lov.

Fludiearterne i sammenholdets lov bygger legemerne op, nogle danner hud, andre blod, andre kød, andre ben osv. De ernæres og støttes gennem føde og åndedræt. Den ene art giver glad sit liv for sin næste, derfra har de kendte ord sit udspring. *"Hvo, som vil frelse sit liv, skal miste det; men hvo som mister sit liv for min skyld, han skal frelse det."*

Sammenholdets lov i arternes liv er således alle legemers livskilde. Som sagt har disse livsarter deres udspring fra sol,

---

⁴ Idet menneskets følelsesliv og legeme er udgået fra og derfor består af disse arternes liv.

jord, vand og luft. Det er disse livsarter, der i mennesket gennem Guds fred renses fra adspredthedens lov i deres væsen og som ved legemets død følger med guddomskernen ind i gudslivet og bliver (som i mennesket) det tjenende åndsliv for sønnen, guden, i sig. Guddomskernen og dens rensede fludieliv danner tilsammen personen, der har guddomsmagt og alle egenskaber i Gud i forhold til sønnens udvikling. Alsidigheden i åndelige egenskaber spindes altså på arternes "tene". Derved bliver mennesket livets sidste skabning på en klode.

En del af gudslivet danner i samling solen, der gennem sit rensede og frigjorte fludie giver lys og varme til livet i sine børn, kloderne, om sig. Disse er "født" af bevægelserne i rummet. Et solsystems liv bliver således som en eneste stor familie, der lever af og ved hinanden. Det er med solen som med mennesket, begge tager deres næring fra det groende liv. I dette er de to livslove, adspredthedens og sammenholdets, altid bundet til hinanden, men ved fordøjelsesprocessens varme adskilles de, og det, der ikke passer for livets opretholdelse, fjernes og går ud i kredsløbet på ny. Således bliver der mening i ordene: "*Gud er i alt, om alt, og over alt*".

Adspredthedens lov giver mørket og kulden. Sammenholdets lov giver varmen og lyset. Således bliver livet polært i sig selv, på den ene side det groende liv, på den anden side det rensede og frigjorte liv, og igen polært, fordi det groende liv er i kredsløb (altså i udvikling), og det frigjorte liv er uden for kredsløb (altså udviklet til gudsliv). Guddomskernen med sit frigjorte følelsesliv, der danner personen, er som følge deraf herre over og styrer af det i kredsløb virkende liv. Deraf følger, at gudslivet igen er polært i det, mennesket kalder ondt og godt. En bøn som denne: "*Led os ikke ud i fristelse,*" er meget god, men da fristelse er nødvendig for dannelse af personligheden, burde det kloge menneske tilføje: "*Da ikke mere, end jeg kan bære.*" Fristelsen har nemlig også den opgave at opløse det menneske, der ikke er ret vendt i livet.

Mennesket kan ikke dømmе om, hvad der er ondt, og hvad der er godt, dette er alene dets Helligånd givet, endog med fuldmagt. Sandhedsfølt kan mennesket derfor kun sige om sin næstes handling: Dette ville være en synd for mig.

Arterne i adspredthedens lov har den opgave at nedbryde og opløse det legeme og åndsliv, der ikke er retvendt nok til i sammenhold at beskytte sig imod opløsning. Denne lov er bundet i vore legemer og kredser uden om dem. Den er lig et rovdyr, der lurер på sit bytte. Med hele sin sjælelige energi springer den til og river ned, hvor det i sammenhold levende liv blottes sig eller ikke agter nok på sig selv. Fra adspredthedens lov (eller liv) udgår alt det, vi benævner som sygdom (pest) og fristelser. Men livet i planter, dyr og mennesker viser os, at hvor sammenholdets lov er retvendt, har adspredthedens lov ingen ret. Retten for den til at tage eller nedbryde andet liv afgøres alene af magten dertil. Da arterne i adspredthedens lov kun er enere uden sammenhold mellem arterne indbyrdes, bliver deres magt kun ringe set i forhold til liv i sammenhold. Men hvor en art kan få indpas i et legeme ved fristelse eller ved en upåagtet upasselighed, kan mange af disse livsarter endog udvikle sig med ildens hurtighed og derved fortrænge sammenholdets liv i legemet, hvilket fremkalder bopladsens opløsning altså legemets død. Den åndelige følge bliver: Hvor guddomskernen i mennesket ikke agter tilstrækkeligt på sammenholdets liv i sit menneskelegeme og dermed i sit åndsliv (der er eller skulle blive dens åndelige rige), nedbrydes dette individ, først i en legemlig død, dernæst i en åndelig død, hvis ikke det i tide har eller får kraft fra en anden til omvendelse. Denne hjælp kan kun gives, hvor der er fuldkommen trang dertil. Ved den anden død, der altså er åndelig, går Fludiearterne tilbage til jordens liv, hvorfra de kom, og guddomskernen går til det liv, hvorfra den kom. Den chance, dette menneske havde til at udvikle sig til en personlighed, er derved tabt.

Arternes liv og væsen kan ikke undgå at give sig til kende ved sin aroma i det liv, det trænger ind i. Åndeligt giver det sig

til kende ved intuitioner (fristelser), legemligt mest ved lugt og smag. Hvert eneste liv ejer sin egen aroma.

Hvor liv lever i sammenholdets lov, kan det ske, fordi disse livs aromaer ikke frastøder, men endog tiltrækker hinanden ifølge behag, de kan derfor leve med fred i og ved hinanden i fælles følt livs interesse.

Mennesket taler om dyrenes sjæleliv; det ser, det er; men forstår det ikke. Den dag, det kan vende spørgsmålet om og tale om sjælenes legemsliv, vil der skinne et nyt stort kundskabens lys i menneskets åndelige mørke. Det lys er så stort, at det vil fremkalde en helt ny livsperiode i det menneskelige tankeliv. Da Menneskets samliv former sig ud fra dets tankeliv, vil det også medføre en helt ny materiel livsperiode. Gudslivet vil blive en kendsgerning, hvorom der ikke mere diskuteres. Ligesom to naboer kender hinanden, vil mennesket kunne kende sin Gud, og dets Gud bliver ikke mindre af den grund. Det vil med et gys se tilbage på fortidens åndelige mørke, og da har livet vendt sig.

Var det ikke Jesus, der sagde: *"Jeg har endnu meget at sige eder, men nu kan I ikke bære det"* osv., sagde han ikke også, hvorledes det skulle komme, og hvorpå vi skulle kende det, som kom?

Den dybe selviske tanke er vel frigjort fra menneskevrøvlet; men den er bundet i eget selviske begær og frastøder som følge deraf sin Helligånds retfærdsfølte intuitioner gennem samvittigheden.

Velsignet er den frigjorte tanke, der i tvivl evner at ransage alt det sete, hørte og læste med trang til en redelig og ærlig forståelse af livets sandheder for at efterleve disse; thi dens vej er åben og ren for Helligåndens inspiration. Denne tanke er til velsignelse for livet, der gror.

***Ej for Melodi,
men for Tanken***

1945

Høj, høj rente
Er barn af mår og ræv –
2 % i rente er
Samvittighedens ven.

Gælden er et spindelvæv
Om livet ned og op –
Bagved ej samvittighed,
Men kun en edderkop.

Krigsgæld, krig,
Tyv, mord, nød –
Samvittighed gør ikke gæld
For sjæl, der ej er født.

Trust, trust, trust,
Hvem går ej i trust –
Samvittigheden kun er fri,
Den findes ej deri.

Pris, pris, pris,
Stadig stiger pris –
Kun samvittighed kan fås
Endnu til gammel pris.

Træl, træl, træl
For penge og profit –
Kun samvittighed gør fri
Og løfter sjælen din.

Vis, vis tale
I fremmed ord og pjat –
Samvittighedens stille røst
Er oftest udeladt.

Skriv, skriv, skriv
I blade, bog og skrift –
Men husk at føre pennen din
Med ren samvittighed.

Så, så sæd
I hjem og daglig drift –
Men husk at rense sæden din
Ved din samvittighed.

Drift, drift, drift
Med samvittighed ved ror –
Da om systemet strides ej,
Thi der kun freden bor.

Når lovene kan gives
Med samvittighed til hjælp –
Da kan de 5 besørge det,
Og resten kan gå hjem.

Stat og samfunds styre
I samvittighedens favn –
Da er din klassekamp forbi,
Din stat i sikker havn.

Strid, strid, strid
Om alt i nutids liv –
Men strid sig vende kan til fred
Ved vor samvittighed.

Møder holdes ofte
Med begær så rådt og koldt –
Samvittighed i dagens pligt
Gi'r mange flere fold.

Når arbejdslønnen gives
Efter ydelsens natur,
Vil dovenskaben dræbes
Ved samvittighedens kur.

Præst, præst, præst,
Ord, ord, ord –
Men åndelig sundhed vokser
Kun ved Samvittighedens ror.

Forældre taler gerne
Om barnets liv og lyst –
Men har ej lært at råde til
Samvittighedens røst.

Den Hvide Krist

1946

Kl. 3½ nat den 18. april 1946 modtog jeg følgende tankeoverføring:

Den hvide Krist!

Jeg lå i min søvn, men tanken med de tre ord kom fra min Helligånd med en i menneskeord uforklarlig åndsklarhed. Den fremkaldte fuldkommen vågenhed, og med det samme faldt mit spørgsmål:

Den hvide Krist! Hvad er det?

Jeg fik straks en mishagsfølelse imod ordet krist, idet jeg føler, at ordet kristus er noget, menneskene har tillagt jesusnavnet, og navnet Jesus er for mig natur og fuldkommenhed, men svaret faldt øjeblikkelig.

Den hvide Krist er navnet på en bevægelse, der vil vokse frem og bæres frem mest af de børn, der nu kommer frem ved nationernes blanding ifølge krigsbegivenhederne. I vort land dansk-tysk, i Norge norsk-tysk, i Tyskland nærmest alle nationers blanding og så fremdeles i landene, lad os nævne Grækenland, Bulgarien, Tjekkoslaviet, Estland, Letland, Litauen, Polen, Rusland og så fremdeles mer eller mindre i alle jordens lande.

De mennesker, der således avler disse børn uden for de menneskeligt tildannede regler for livsudviklingen såsom offentligt anerkendt ægteskab og sekternes religiøse synsmåder, stødes bort fra deres hjem for at nedbryde andre nationers fremdrift ved hjælp af krig (mord), foranlediget udsendt af andre mennesker, som er fyldt med et selvisk begær efter økonomisk vinding ved udvidelse af landegrænser og ved at nedbryde og derved tilegne sig andre landes handel og industri.

Disse moder- og især fadermennesker bliver som militær ligesom udstødt fra deres hjemlivs trosmåder og deres hjemmeavlede leveregler De vil være underkastet stærke

brydninger om deres tillærte religiøse, faglige og økonomiske synsmåder, lad os kalde dem politik, i tvivl om deres natur og sandhed, hvorved den Helligånds vejledning ved følelsers og tankers overføring i individerne bliver langt lettere opfattet på grund af deres ny nu søgende og tvivlende tanker om det tillærte, end hvis de under fred var forblevet i deres fosterland. Des længere krig – des større lidelser – des mere revolution i tankeliv. De dybe tanker blandt disse soldatermennesker, selviske og uselviske, vil hver på sin vis blive en kilde til uro i de gamle samfund.

De millioner af børn, der på den vis avles, savner så godt som alle et hjem, en kærlig faders og moders omsorg. De er alle udsat for nationernes vanemæssige synsmåde, der kalder dem uægte børn. De bliver derved genstand for den samvittighedsløse tillærte ringeagt, der udsås fra nationernes selviske tillærte synsmåder, at børnene af gifte forældre er bedre og mere ansete, end børnene af ugifte.

Herhjemme kaldes de for tyskerbørnene og andre lignende navne, der udtales med ringeagt i en hadefuld følelse, og disse ringeagts ord ledsages af det kendte tillærte nationalhad, som om enhver nation havde hver sin egen gud at kæmpe for. I den tro er det naturligt, når en nations præster takker deres gud for sejr over en anden guds nation.

Da denne slægt vokser frem blottet for både national og religiøs følelse ledsaget af hadets og ringeagts strømninger fra deres omgivelser og en mangelfuld nationsmæssig omsorg for deres åndelige og økonomiske trivsel, vil de i høj grad frigøre sig for sekternes præstesnak, der ikke er og aldrig har været sådanne børn gunstig. Hos de dybere tanker blandt mængden i denne slægt, der vil blive talt i millioner, vil alt, hvad de hører og ser blandt de nationalt, religiøst og fagligt organiserede båssemennesker, fylde dem med tvivl.

Dermed står de som det tomme kar åndeligt set overfor det åndelige liv, som har givet dem livet. Derved bliver deres Helligånds virken igennem følelser og tanker langt mere

naturlig, end hos de mennesker, der lever indsnøret i de menneskeligt opfundne båselinjer.

Følgende spørgsmål vil da blive indskudt i deres følelser og tankeliv: Er vi da ikke lige så vel mennesker som alle de andre? Var vores fader og moder da ikke lige så vel mennesker som de andre?

Disse åndeligt tomme kar vil være i høj grad modtagelige for deres Helligånds vejledning i følelser og tankers indskydelser angående deres eget liv og væren. Dette sammen med den ringeagt, de har følt under deres opvækst fra de regelbundne båsemennesker, vil forårsage, at disse mennesker bliver ledet sammen i hob. Og som følge af deres Helligånds virken i følelser og tankeliv vil de følelses- og tankemæssigt set slynge den hadfyldte ringeagt, de må lide under, tilbage mod de gamle nationale, økonomiske og religiøse dannelser og tænke måder med en sådan kraft, at de endog ikke vil forene sig med ét eneste af fortidens båsedealer. De vil blive vendt til deres Helligånds vejledende følelses- og tankeliv og danne en samhørighed i ærlig, livsnaturlig synsmåde, hvor alt det gamle selviske skydes bort.

Denne sammenslutning vil blive suppleret fra de gamle samfund med de i stilhed tænkende og i flid og troskab virkende ifølge samvittighedsledet tankeliv, vinen, der skal fredes, som livet har sagt. Denne slægt vil leve for og med hverandre, hver især ifølge sin Helligånds vejledning og vil komme til at bære navnet - Den hvide Krist.

Følgende tanker vil som spørgsmål blive virkende i dette udskudte og forsømte menneskeliv.

- 1 Det liv, der gav os livet, er det ikke det samme, der gav jer liv?
- 2 Er jeres fædre da bedre end vores?
- 3 Med hvad ret hader I os?
- 4 Med hvad ret ringeagter I os?
- 5 Er jorden mon skænket jer alene?

- 6 Med hvad ret beriger I jer og lader os i nød trods jordens rigdom?
- 7 Med hvad ret giver I os øgenavne, mens I smykker jer selv og jeres tjenere med ordner og titler og leder de uvidende og de godtroende korte tanker til at hylde jer med hurraer i mængde?
- 8 Er livets skaberkunst i jer ikke skønhed nok?
- 9 Hvorfor maler I jer da både her og der?
- 10 Med hvad ret bygger og bor I i paladser med parker og haver, mens I lader os bo i rum, ofte så små, at vi ikke har plads til en naturlig nattesøvn?
- 11 Med hvad ret danner I samfund med landegrænser og pålægger told på varer, I ikke har skabt?
- 12 Hvorfor indemurer I folkemængder i store byer, hvorved deres materielle og åndelige udsyn formørkes indtil åndelige krøblinge, der fylder fængsler og sindssygeanstalter i mængder, i stedet for i samling at gøre jer jorden underdanig, som åndslivet én gang har tilrådet jer?
- 13 I som styrer riger og folk, rådfører I jer med jeres samvittighed, når I danner levereregler for folket, og når I leder det til krig? Hvis ikke – ud fra hvilke motiver regerer I da?

For de søgende Tanker

Februar 1948

Forord

Det bibelske ord: *"Gud er i alt, om alt og over alt"* og endvidere *"kan – kan ikke – men kan dog"* – hvis disse ord nu blev klaret på en naturlig forståelig måde for vor tanke, var der da ikke mere, der kunne finde vej ind under den menneskelige, samvittighedsfulte tankes lys? F.eks. Jesu løfte til os, hvor han lover: *"Intet er skjult, som jo dog skal blive åbenbaret."*

Da Jesu læresætninger er både materielle og åndelige sandheder, må ordet "intet" rumme såvel jordiske som åndelige forhold.

Ordet "skjult" leder os til at spørge: Hvad er da skjult?

Da Jesus repræsenterer sandheden i alt, må det skjulte jo hvile i datidens uvidenhed. Uvidenhed er løgnens fornemste "græsmark" i alle livets forhold.

Løgnens ord er som avner, der i tillid til uvidenheden strøvs overalt på jorden, f.eks. du skal ikke tænke, men tro, kun tro.

Disse løgnens ord vil blive hvirvlet bort som støv for vinden, når mennesket vender sig til den samvittighedsledede tanke og ved den lærer at kende årsagen til den alt omfattende ufred, der nu hersker på vor jord.

Sandheden siger: Du skal følge din samvittighed! – men dette kan kun ske ved at tænke.

Sandhed avler fred.

Uvidenhed i selvished avler løgn.

Løgneren viger kun for magt.

Løgnens magt fører til fortvivelse, vrede, blod, sult og lidelser.

Derefter indtræder åndelig stilhed, hvori den samvittighedsfulte tanke bærer frugt.

Dette fører til længsel efter sandhed, der alene fører til fred på jorden.

Det er allerede stærkt synligt for dem, der kan høre og se i forbindelse med en naturlig omtanke, at den verdensundergang, der nu forberedes så godt som overalt blandt mennesker, vil ramme det gamle selviske åndsliv, der har tegnet sig gennem historien ved navnene adel og gejstlighed. Dette åndsliv har aldrig i nogen nation været samfundsmæssigt brudt. De enkelte individuelle sammenbrud i økonomisk henseende har ikke i nogen måde haft indflydelse på den samfundsmæssige udvikling. Selv den russiske nations omvæltning i vor tid er en selvisk kamp mod det gamle selviske åndsliv, der har udviklet sig gennem hele vor historiske tid både i lærdom og på alle næringslivets veje. Ja, selv i det religiøse er penge den drivende kraft undtagen for de enkelte mennesker, der er blevet dræbt, fordi de talte naturlig sandhed.

Denne udvikling er nu modnet til høst - den høst der er forudsagt af det dertil i tanken udviklede uselviske tankeliv i billedlige profetiske vendinger. Selv om ordene kan være forskellige, er ånden i tingene dog den samme. Beviset herfor ser vi i, at det selviske tankeliv overalt på vor klode er i opløsende forvirring og tydeligt tegner den profetiske sætning: *"Jeg vil fratage dem deres forstand, lægge kroge i deres kæber og føre dem til slagtebænken."* Ja – men den Gud, der har talt disse ord, talte med en rystende gråd i stemmen vendt mod selvskhedens gud, penge.

Det selviske følelsesliv, som er uden for tankelivet i uselviskhed, er blevet så udbredt, at det er vokset til at herske overalt. Dets tid er kommen, det er modent til høst.

Da det er følelseslivets natur at give intuitioner til tankens bygning, og da det er gudssønnens opgave i mennesket at forme tankens linjer i forhold til intuitionernes former, bliver tanken, hvorefter der handles, også selvisk.

Gudssønnen i os er ikke af den grund selvisk. Et gudsbarn som den er, lysende ren i sit væsen og med sæde over vort hoved, har den dén opgave i sin faders liv (fludiet) at tjene faderen såvel i selviskhed som i uselviskhed for igennem sin

tankes natur at lære det voksende liv at kende. Kan gudssønnen nu ved sin broder den Helligånds hjælp vokse sig til at længes mod det gode og da, når han er modnet dertil, ved sin broders hjælp kaste sig ind til sin Gud og bede om hans fred og tilkæmpe sig den ifølge sin trang dertil, bliver det som en art konfirmation, åndeligt set.

Da indtræder det forhold, der er indlagt i det fuldkomne faderord: *"Ingen skal rive dem ud af min hånd."* Derefter indtræder han som svend i sin faders værksted, og nu danner ordet evighed ingen grænse for hans åndelige udvikling.

Ordene: *"Den, som elsker mig og holder mine bud, vil jeg gøre vel i 1000 led."* Dette bibelske bud er jo ifølge sin natur synligt udgået fra og til det uselviske åndsliv.

Blandt menneskene er det selviske kun arveligt til 3. og 4. led, hvilket er stærkt synligt og til dels kendt af mange. Årsagen ligger i, at en fader eller moder f.eks. arbejder sig op til menneskelig berømmelse og derved føler sig stor i sig selv i stolthed og hovmod. Dette fører meget hurtigt til fuldkommen selviskhed, og da fludiet (faderen) befrugter i forhold til personens åndelige væsen, bliver barnet, der fødes overvejende selvisk. I opdragelsen kommer dernæst dette til: *"Hvad sønnen ser faderen gøre, gør og sønnen ligeså;"* thi han vil være berømt ligesom sin fader. Sønnen udvikler sig da videre i sin jordiske faders hovmod, så hans åndelige broder, den Helligånd, nærmest ingen indflydelse kan få på hans tankelivs naturlige åndelige udvikling. Det samme forhold kan indtræde, hvor rigdom ejes med stolthed og hovmod. Denne slægt bringes til at forsvinde fra livet, som der er sagt, i 3. eller 4. led. Her falder Jesu ord ind, hvor han siger: *"Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde."*

Årsagen til, at evigheden ingen grænse danner for den åndelige udvikling, ligger i, at fludielivet (faderen) er i alt, om alt og over alt. Disse ord *"i, om og over alt"* er så guddommeligt fuldkomne, at der ikke er ét liv i arternes mangfoldighed, uden det også har livsartens natur fra Gud

faderen indskudt i sit følende liv, og denne natur følger i og med arternes sæd.

Da det følende liv alt er levende liv, og da dette faderliv overalt i altet tillige som før nævnt er det befrugtende, danner det billedligt talt de håndværkere i arternes sæd, der bygger legemerne op i forhold til arternes egenskaber. Deraf følger, at dette skaberliv er lige så rigt i sin skaberkunst, som arternes mangfoldighed er i tal, hvori og hvorudfra det selv formerer sig ved legemslivets virksomhed.

Da Gud, faderen har vist sig at være den skabende, se *Uddrag af Livets Bog*⁵, kan han som følge deraf sikre livsarternes forskellighed i legemsbygning, der igen fører til den livsart i fludie, hvert legemsliv for sig er skabt til at skulle danne ifølge skabningens fællesbehov. Man ser f.eks., at selv om hundens legemsliv kan være betydelig forskelligt, så følger den dog trofast sit åndelige væsen til fordel for livets fælles behov. Her må man forstå, at allerede mennesker har fludielivet som en tjenende faktor for sønnen i sig, og dette forhold følger det ind i gudslivet. Vi minder her igen om Jesu ord: *"Den som har, ham skal gives, og han skal have i overflod."* Og når man så tænker på de utallige livsarter, må man forstå, at gudssønnens muligheder i sin faders værksted er lige så talrige som arternes mangfoldighed dog begrænset i forhold til hans tankelivs udvikling.

Fludielivet lever i og virker i legemerne, og endvidere kredser det uden om legemerne fra venstre til højre. Står et dyr oprejst på bagbenene, har det omkredsende faderliv samme karakter i sit kredsløb som om mennesket. Der ses kun den forskel, at menneskets ombølgende fludie er noget lysere end dyrets, fordi gudssønnen lyser gennem menneskets fludie, men ikke findes i dyrets. Individernes udenrigstjenende fludies mængde står i forhold til legemernes størrelse. Det kan virke i, om og over alt lig elektricitet ifølge trang og uden tid.

---

⁵ Afsnittet, "Gud og Menneskets Følelses- og Tankeliv," 1. udg. s. 125, 2. udg. s. 139.

Disse ord "*i, om og over alt*" siger også, at dette fludieliv (faderen) også er i og færdes imellem kloderne. Dette fører med sig, at den fludiemængde, der ikke forbruges direkte af individerne, af bevægelserne i tingene føres ud i det rum, hvor kloderne dannes, herom senere.

Som vejledning ved læsningen vil jeg gerne bemærke: Ordene, "*fludiet, følelseslivet, faderen og det skabende liv*" betegner egentlig altets Guds legeme, hvor han er i, om og over alt."

Når Jesus siger: "*Jeg går til faderen,*" så er det det sted, hvor altets Gud, der er fader til sin søn i mennesket, bor på sin klode. Derfra udgår altets styre. Gud faderen består af - her må jeg bruge et billedligt udtryk - tankens arkitekt, der er det fineste og reneste i altets liv. Det er denne, der formerer sig ved at indskyde sit frø, Guds søn, i menneskets fludie. Det følende liv i og om skabningen (fludiet, faderen) er en produktionsvirksomhed sat i system af denne guddommelige arkitekt i en mængde, der står i forhold til arternes mangfoldighed og egenskaber. Dette fludieliv i, om og over alt virker på selv samme måde i og om skabningens ældste arkitekt Gud, og hans søn i mennesket, alt ifølge trang. Dette mangfoldighedens gudslivs skaberkunst står i forhold til tankelivets udvikling - ligesom blandt menneskene mellem mester og lærling. Dets håndværkere i alt, som bevæger sig, er faderens følende liv (lad os sige legeme), der som nævnt er i, om og over alt og i sit væsen og sine muligheder rummer, hvad den guddommelige arkitekt i sin tanke kan forme, ja, kan endog omsætte tanken i handling, hvor denne faderlige arkitekt for tanken føler trang dertil.

Denne skaberkunst er så forunderlig dybtgående, at den har evnet i det pulserende, arvelige liv at fremme to egenskaber, nemlig sammenholdets lov og adspredthedens lov, der virker modsat hverandre. Den ene med rovdirets natur i sit væsen. Dette liv skaber intet selv; men det æder og spreder i alt liv det, der ikke ejer fuldkommenhedens livskraft i

skabningen, hvorved det omformes i stof, der igen kan optages til nyt liv i kredsløbets forunderlige lov, og derved sikres og forøges skabningens livskraft.

Den anden fludielinje i skabningen, sammenholdets lov, former sig ved, at de små åndsliv, der danner fludiet (faderen), har det i sig, at de tåler hverandres aroma. De tiltrækker sig af den grund hverandre for i fælles følt interesse at danne legemer for deres livs udvikling, og i denne deres livs natur danner de tillige fælles boliger, hvori de igen danner fælles samfund, hvorfra de i fællesfølt livskraft forsvare sig imod deres åndelige modsætning, der lever i adspredthedens lov (rovdyret).

Disse to indbyrdes livsmodsætninger fremkalder altså den kamp, vi alle må leve i, og tvinger os til energi og omtanke. Den ene fører til liv, den anden til død. Vælger vi vejen til livet, skal vi kunne føle og tænke for at væрге os.

I arternes groende liv ser vi liv, der lever i sammenholdets lov, for eksempel bierne og myrerne med mange flere. Vi ser også, at hver især af disse arter har hver sit rovdyr, hvis skabning er formet med en i visdom fuldkommen dannelse og med evner til at vælge og finde det liv, hvorved det finder sin næring. I denne vidunderlige skaberkunst skulle man jo tro, at rovdyret (myreslugeren) med sin størrelse let kunne fuldkommen tilintetgøre det samfund, den angriber i tuen. Nej, det kan den ikke. Den kan tilintetgøre tuen som bolig, og som løn derfor, kan man sige, æde sig mæt, men kun af det liv, der ikke har livskraft til at fjerne sig. De kraftigste myrer, der fjerner sig, danner straks tue på ny. Hvad er der så sket? Dette, at myrernes livsmængde er reduceret, så det liv, de lever af i arternes livs mængde kan fortsætte sit livs udvikling i forhold til allivets fælles behov. Således bliver rovdyret den livets lov, der skaber balance i arternes følende liv.

Et andet eksempel i arternes liv, en sommerfugl, der igen har sit rovdyr i en art hveps. Vi ser, når sommerfuglelarven er mættet og færdig, kravler den op ad husenes mure, hvor der er læ f.eks. under tagskægget; der sætter den sig fast med et slør

spundet omkring sig, og der udvikler den sig til sommerfugl. Den art af hveps, der er sommerfuglens rovdyr, lægger sine æg i larven. Man kan ofte se fra tre til fem i én puppe, så en larve i stedet for en sommerfugl bliver til f.eks. fem hvepse. lagttagelserne har vist, at hvepsenes mængde står i forhold til larvernes mængde, således at rovdyrets indgreb i dette liv står i forhold til arternes fælles behov. Se, her er altså noget, der styrer.

Ellers kunne der jo ske det, at rovdyret kunne udvikle sig til fuldkommen at opæde det liv, hvorved det lever. Man ser da, at den livsordning, der tegner sig i arternes livsbalance, er udgået fra det liv, der ved sin tanke kan styre arternes liv, faderlivet. Se *Uddrag af Livets Bog*⁶ "Det omvandrede Gudsliv."

Det lader én forstå, at dette skabende faderliv gennem sit følende liv, i, om og over alt ved en livsstrømning kan påvirke arterne i deres livsvæsen, såvel dem der lever i adspredthed som i sammenhold, og derved formere sit fludies mængde i forhold til sit styres behov i altets funktioner; thi dette følende liv adlyder tankens trang og vilje med hele sit livs energi akkurat i forhold til, som de tænkende individer, der i faderlivet er vokset til at rumme skabningen og styrets behov i sin tanke, føler trang til.

På samme vis som dette sommerfugleliv gennem sin puppe, hvor det kan finde ro til sin udvikling fra larve til sommerfugl, føder rovdyret (hvepsen) i sit liv, der ved sit indgreb i dette livs mængde fremkalder balance over for arternes livsbehov talmæssigt set, ser man her den forunderlige lighed i skabningen deri, at også mennesket har rovdyret i sig selv, der ligesom i det øvrige liv, når tiden er moden dertil, fremkalder en livsbalance i den menneskelige udvikling; men her standser ligheden mellem dyrenes arter og mennesket, fordi mennesket bærer gudssønnen i sit fludie og

---

⁶ 1. udg. s. 145, 2. udg. s. 162.

derved bliver fludieforbrugende, mens arternes liv er fludiedannende.

Derfor har rovdyrets virken i menneskelivet det formål ved sit selviske livsbegær at tvinge tankelivets udvikling fremad til fordel for Guds søns udvikling imod gudslivet. Derfor former rovdyret i menneskelivet sig på en anden måde end i arternes liv, idet det nedbryder det åndeligt lunkne menneskelige legems- og åndsliv på en mængde forskellige måder ved at anvende list for sin attrå f.eks.: drik, dovenskab, unaturligt kønsliv osv. Vi er endog nået dertil i vor tid, at løgneren er det førende og ledende liv i alle livs retninger. Det er almindeligt kendt, at man skjuler sandheden for sin næste for derved at opnå sin personlige hensigt. Herved tvinges menneskene til omtanke og til at tage stilling for eller imod.

Disse to åndelige livslove, adspredthed og sammenhold, fremkalder som før nævnt livssundhed hen imod gudslivet ved sin indbyrdes strid i individerne, hvor adspredthedens liv, rovdyret i menneskelivet, indgyder fristelser, og Helligånden overfører følelser og tanker i mennesket modsat fristelserne for at vinde individet for gudslivet. Evner mennesket nu ikke at tænke og vælge, fejles dets tankeliv bort og dermed dets værdi for gudslivet.

Dette er den kamp i mennesket, der fører til tankelivets udvikling. Den er på begge sider fuldt ud åndelig. Fristelserne virker til adspredthed, livsopløsning, indtil fuldkommen tilintetgørelse både legemligt og åndeligt, deraf ordene: *"Jeg vil fratage dem deres forstand"*. Hvorimod det modsatte sker fra sammenholdets lov, hvor dette ord i sig selv tegner alt liv, der lever i sammenhold, altså alt det, der virker i og med gudslivet i sin udvikling.

Vi henleder nu tanken på Jesu ord, hvor han siger: *"Det, sønnen ser faderen gøre, gør og sønnen ligeså"*, lad os tilføje, så godt han kan ifølge sin udvikling.

Da sønnen i mennesket kun er et barn, bliver der jo en stor åndelig forskel på fader og søn, men i deres åndelige væsen er de fuldkommen ens deri, at følelseslivet giver intuitioner til

tanke, og sønnen skaber tankens linjer, og følelseslivet bygger tanken efter sin søns tegning. Tanken er i sig selv et liv, og dens livsbygning er nøjagtig ens såvel i menneske- som i faderlivet. Tankens bygning er beskrevet i *Følelse og Tanke*⁷.

Det er ofte forklaret, at tankerne kan overføres mellem individerne uden hensyn til tid, rum og afstand og følelseslivet ligeså.

Der sker da f.eks. det, at når et menneske på den ene side af kloden arbejder på en opfindelse, og et menneske på den anden side af kloden arbejder med samme opfindelse, bedst når der er lidt forskel ikke på opfindelsens mål, men på den tid, de enkelte har virket med den; thi dette fremkalder igen en forskel på tankerne, der skabes. Da er der også tilsvarende forskel på deres tankers modenhed.

Er nu begge opfindere legemligt og åndeligt sunde, sætter faderlivet gennem sin Helligånd pris på, at hans sønner begge når deres mål i opfindelsen, og da hans følende liv er i, om og over alt, kan det ske og vil sikkert ske, at står den ene og mangler en tanke i sin opfindelse, og han har åndeligt besvær med at danne den og måske derved når til en delvis fortvivelse, da kan og vil faderen hjælpe sin søn, og da han igennem sit følende liv er i, om og over alt, ved han i et nu, hvor en anden af hans sønner arbejder med en tilsvarende opfindelse. Han tager da den tanke, som den ene savner, fra den, der er foran i opfindelsen, der har denne tanke og fører den til den søn, der ikke har nået at skabe den samme tanke i sin opfindelses mekanik. Denne udveksling af tankeliv og følelser sker i alle forhold og vokser med energien. Se *Uddrag af Livets Bog*.⁸

Denne vekselvirkning af tanker og følelser mellem individerne er så godt som ens såvel i selvisk som i uselvisk åndsliv. Kunne vor tid fatte og forstå dette forhold i sandhed, ville de i høj grad blive angst for de tanker og følelser, der i en

---

⁷ "Tanken stedfæster sig" 1. udg. s. 86, 2. udg. s. 88.

⁸ "Eksempler", 1. udg. s. 202, 2. udg. s. 227.

voldsom travlhed i vor tid vokser overalt på jorden i alle forhold: i taler, i pressen, i bøger, i kulørte blade osv. Hvad dette så fører til, er jo tit nok forklaret; men det er jo sagt, at "vinen", der er det uselviske åndsliv, skal blive fredet.

Se min anden rejse i *Den Ukendte*,⁹ hvor min Helligånd stod på dækket, mens jeg ifølge hans besked gik ned i skibet for at se mig om. Da jeg kom tilbage til ham og bad ham forhindre det onde, jeg så, der var ved at udvikle sig blandt mandskabet under dækket, svarede han mig: *"Mennesket lever i overensstemmelse med sin egen fri vilje; kun den, der af egen fri vilje følger sin samvittighed, har livet i sig."*

Gudslivet kunne ikke gribe ind, fordi menneskets fri vilje til at være, som det selv vil, danner personligheden, og den dag Guds søn i mennesket står og længes mod sin fader, Gud, da er det en person, der kommer som følge af en indre trang til at leve det liv, der udvikler sig i gudslivet og beder sin Gud om hans fred og hans hjælp. Da gudslivet således kun dannes af personligheder, der lever i sammenhold, bliver gudslivet det magtcenter, der hersker overalt i universet, mens de individer, der følger fristelserne i deres liv, opløses, og det, som dengang var, kommer aldrig mere igen, som det var. Det lignes ved to støvfugle, man ser i luften. De gribes af vinden, det ene føres mod vest, det andet mod øst, og de samles aldrig mere igen. De forsvinder i livets mylder.

I min Helligånds ord til mig på skibets dæk tegner den bibelske sætning sig: *"Kan – kan ikke – men kan dog."* Det fører til den forståelse: Gud kan godt fjerne adspredthedens lov fra menneskelivet, det har han magt til; men han kan ikke, så længe gudslivet kan indse, at fristelserne ødelægger det svage. – *"Den lunkne vil jeg udspe af min mund"*. Men den dag selvskheden (rovdyret, adspredthedens lov) tager magten over folkelivet og derved ødelægger dets naturlige balance i livsudviklingen, da kan gudslivet gribe ind i den menneskelige tilværelse og bremse rovdýret i det samlede menneskeliv i en

---

⁹ 2. udg. s.32, 3. udg. s. 29-30.

sådan grad, at det igen kan opnå en naturlig livsbalance i sin udvikling. Dette er sket før ved syndfloden, og nu vil det snart ske igen; men til fordel for fremtidens liv, vil "vinen" blive sparet. Der er sagt: Faderen alene ved timen, når det sker. – Men, det er synligt, at den store time nærmer sig.

Altså, gudslivet kan – kan ikke – men kan dog!

Nu kan den såkaldte menneskelige videnskab måske med en vis ret sige: Syndfloden er intet bevis. Men så er der til gengæld utallige andre endog i vor historiske tid. Vi ser, at når en folkestamme forsumper i ædelyst og ugidelighed, har den ikke mere åndelig værdi set fra gudslivet end de dyr, den dræber og æder, ja – jeg tør sige, endog mindre.

Da kommer en anden stamme med mere energi og udrydder den ugidelige ofte endog fuldstændigt. Historien lader os se, at den stamme, der sejrer og besætter den ledige plads, besidder en større energi i tankeliv end den, der måtte forlade pladsen. Selv om tankelivet i den sejrende stamme er fuldstændig selvisk, så er der dog et grundlag at arbejde på for det i udvikling værende gudsliv ved at omdanne de selviske tanker til uselvisk åndsliv til fordel for gudssønnen, der er indskudt i mennesket for at blive til en personlighed i gudslivet.

Nu er tankelivet udviklet mest i de kølige klimaer, der tvinger individerne til mere arbejde for deres eksistens end de sydlige, og da dette igen kræver større omtanke, befrugter det tankelivet i dets udvikling i forhold til den energi, der udfolder sig. Deraf førnævnte ord: *"Den lunkne vil jeg udspy af min mund."*

Den dag menneskelivet når den udvikling på vor jord, som faderlivet leder os hen imod ved Jesu og vor Helligånds virksomhed, den dag indgår vor klode som en bolig i Guds samlede fællesliv, og derved forlader den sin plads i vort nuværende solsystem. Den dag vil faderlivet Gud ved Jesus med lige så stor en lethed, som et menneske slår en blyantstreg på et papir, fjerne selviskhedens væsen fra det samlede menneskeliv overalt på kloden, hvorefter Jesus tager bolig med dem, som hører ham til, på vor jord.

Man ser, at hver art har sin måde at værge sig på. Det selviske åndsliv i mennesket, rovdyyret, har kun sit individuelle værge, da det er enere i sit væsen uden åndeligt sammenhold. Det danner derfor et værge gennem selvishedens lovgiveri samt ved fagdannelser. Det har i vor tid nået til den udvikling, at selvisheden evner at trænge sig ind i alle mulige livslinjer ved ifølge sin natur så vidt muligt at æde uden at skabe og ved at fremme sit begær ved selvros, følt fornemhed, ved ordener og titler, der fryder det lettroende folkeliv, og især ved folkehyldest med hurraråb og håndklap fra dem, der lever i menneskets begyndende tankeliv, man kan også sige dem, der ikke har udviklet sig udover tankelivets begyndende virksomhed og ikke evner at tvivle om, hvad de hører og ser.

Dette selviske åndsliv er nu vokset til at være det styrende og vejledende i alle livets forhold på sin egen åndelige vis. Ja, endog i den grad, at det menneskeliv, der lever i uselvished, er tvunget til at leve i stilhed og tie med, hvad det ser og føler i det selviske livs adfærd, og indrette sig efter selvishedens åndelige væsen og magt i det arbejdende liv for at tjene sit livsophold.

Det selviske liv har endog i tidens løb udviklet sig til at tilvende sig den jord, det ikke har skabt, og igennem lov at indrette det, man kalder for ejendomsret, ja endog at give det navn af den hellige ejendomsret.

Med hvad ret skal et menneske råde over f.eks. 20.000 tdr. land, når en mand med sin familie kan leve trygt og godt ved f.eks. 6 eller 12 tdr. land. Dette er ikke sagt ud fra politiske tanker, men af kærlighed til det liv, der lever og ernærer sig i de trængsler, som det foreløbigt ustyrlige selviske åndsliv fører over det. Det er dem, Jesus kalder: *"Disse mine mindste brødre"*.

Endvidere ødelægger de det naturlige tankelivs udvikling ved at danne byliv, hvorved menneskelivet forsummer åndeligt. Hvorimod de ved at give folkelivet adgang til at sprede sig og derved opfylde jorden og gøre sig den underdanig, som der er

sagt, ville kunne udvikle og decentralisere handel og industri i forhold til den voksende folkemængde.

Hvad ville dette ikke betyde, når godser og store jordejendomme samt skove og ørkener blev omdannet til naturlig udnyttelse i ejendomme på 6-12 tdr. land, mindre eller mere i forhold til jordens kvalitet; men så skulle menneskelivet jo vende sine tanker fra penges attrå til jordens rigdomme. I stedet for dræber de hinanden i millionvis for at nå fremad i deres selviske begær og forhindrer den naturlige livsudvikling ved at danne nationer og foreninger og fag for derigennem at tiltvinge sig økonomiske fordele fra deres næste. Alle disse selviske nationer og fagdannelser er som livløse risknipper, der dannes, hvorved alles hånd bliver vendt imod alle.

Disse knipper vil snart blive kastet i samvittighedens ild og opbrændt. Se *Uddrag af Livets Bog, "Et Syn"*¹⁰.

Men det åndsliv, der i denne selvished har tegnet sig i væsen og karakter i hele vor historiske tid har sin diametrale modsætning, som disse selviske ikke selv evner at kende, fordi penges begær ødelægger deres tankeliv, og kunne de det, ville de fyldes med dødens rædsel.

De fatter ikke ordene, hvor der siges: *"Jeg vil fratage dem deres forstand."* Det ligger i, at det selviske tankeliv former sig ud fra en hel anden drivkraft en hel anden åndelig verden end den, hvorfra det uselviske tankeliv vokser. De tror, at livsglæden står i forhold til den pengesum, de kan tilkæmpe sig. Ordet "samvittighed" kan højst få et venligt smil fra den kant, hvis en forretning kan øjnes bagved.

Dette avler igen den såkaldte finhed og fornemhed, hvorfra de ser ned på andre mennesker, ja, især på dem, der ikke er nået længere end til at pløje, harve og så, skønt det dog er dem, der tilvirker den føde, hvorved dette selviske åndeligt unaturlige folkeliv lever.

Deres åndelige modsætning lader dem gennem faderens følende liv ved Helligånden føle, at deres livs væsen er modnet

---

¹⁰ 1. udg. s. 135 ff., 2. udg. s. 151.

til høst. Deraf den internationale åndelige uro, hvor den ene taler i modsætning til den anden uden i mindste måde at nå til en lovgivning, der kunne virke til det samlede folkelivs fælles livsudvikling.

Men dette på sin vis stræbende selviske åndsliv mener sig efter sin egen tro beskyttet ved krigsmateriel. Sådant har det hidtil været; men ved selvskhedens indre strid, der tegner sig ved ordene, kapitalisme og kommunisme, er den time kommen, hvor dette forhold bliver vendt om til, at den beskyttelse ved krig, de tror på, bliver vendt mod dem selv.

Det modne faderliv, Gud, virker gennem Jesus, der igen ifølge faderens vilje virker gennem helligåndssystemet ved at overføre følelses- og tankeliv til menneskene i forhold til deres egen trang og længsel, hvorefter de handler, og fremkalder derved det forhold, at det selviskes tro på sin Gud, der er dets penge og krigsmagt, vil føre dem ned i den grav, de selv har gravet i tidernes løb.

Der er nemlig denne forunderlige Guds klogskab indlagt i menneskelivets væsen over for Gud, at gudslivet tvinger ingen til sig, men tager glad imod dem, der elsker det, lad os sige, heldigvis for dem, der vandrer ind i gudslivet. Den rette udtalelse om det selviskes undergang vil være: Det går med en usvigelig tro på sin egen magt med trommer og piber godvilligt ned i den grav, det selv har skabt i tidernes løb.

Denne det selviske livs egen tilintetgørelse er forudsagt i gennem bibelen. Den er affattet i et billedsprog for at beskytte den mod selvskhedens jagt imod sandheden, hvorved den er bevaret til vor tid i en sådan form, at den ved samvittighedens hjælp kan vejlede til forståelse af livsudviklingen i menneskelivet; så dette selviske liv, om de kunne forstå livets sandhed, ville finde de advarsler, der var tilstrækkelige for dem selv til at udvikle sig ind i det samfølende og uselviske åndsliv. Det førnævnte følende faderliv indskyder i det selviske åndsliv den følelse, der igen påvirker deres tanke til den forståelse, at deres livs endeligt nærmer sig. Til den side peges der igen på

Jesu ord: Kun faderen alene ved timen, når denne tilintetgørelse bryder løs.

Den uro, der tegner sig overalt i folkelivet fremkaldt af de to før nævnte selviske modstandere, er af den natur, at den dag de står overfor hinanden udrustet så godt deres forstand og tanke har kunnet, står de hver især med den følelse, tanke og tro: *"Dræber vi ikke vor modstander, så dræber han os!"* Dette fører til, at den ene ikke sejrer over den anden, men de ødelægger hinanden til døde.

Når det uselviske åndsliv har lukket denne grav over det selviske åndsliv, vil det menneskelige tankeliv være tvunget til at se tilbage på tiden, hvori det selviske liv har levet og regeret. Dette regnskab vil blive gjort op med samvittighedsfølt uselvisk naturlig sandhed. Da vil den ny tid fødes, hvor den Helligånd frit kan tale til mennesker i sin himmelske faders sprog, nemlig følelser og tanker gennem det, vi kalder samvittighed.

Det uselviske åndsliv har også sin beskyttelsesmåde, der er tegnet med de ord: *"Ingen skal rive dem ud af min hånd."*

Det sker for vor klodes vedkommende ved, at faderlivet virker gennem følelser og tanker gennem Jesus, og han på samme vis omsætter faderens tanker og følelser gennem helligåndssystemet, hvor dette igen med én Helligånd som broder og leder for hvert menneskes gudssøn påvirker menneskelivet i faderens åndelige sprog gennem følelser og tanker i forhold til hvert enkelt menneskes i fuldkommen frihed virkende trang og vilje, der igen danner personen. Nogle udvikler sig jævnt fremadskridende i uselvisk guddommelig sundhed. Andre, de selviske, ledes ofte til at nå deres selviske mål delvis eller helt, hvorefter de ledes ud i krak til omvendelse – om det kan ske – enten i menneskelivet eller efter legemets død. Se *Den Ukendte*, "Det urene Åndsliv".¹¹ Men omvendelse efter legemets død er i høj grad vanskelig, fordi disse

---

¹¹ 2. udg. s. 35 ff., 3. udg. s. 33 ff.

mennesker ikke har noget naturligt tankeliv med sig fra menneskelivet; thi som der er sagt: som vi lever, således dør vi! Jeg vil gerne have lov til at sige til vor tid: Stakkels mennesker, som bliver født og oplært i selviskhed!

Når Guds fred er nået, sker til fuldkommenhed det, der er lagt ind i ordene: *"Ingen skal rive dem ud af min hånd."*

Derefter indtræder det forhold, der er indlagt i ordet: *"Jeg vil udgyde min ånd over alt kød"*.

Ordet "jeg" siger, at det er Gud selv, der taler. Gud opfylder sit løfte ved Jesus, der som vor klodes repræsentant hos faderen Gud selv, virker ud fra faderens tanker og vilje gennem helligåndssystemet til de mennesker, der vil modtage deres Helligånds ledelse.

At *"udgyde min ånd over alt kød"* sker, når mennesket med velvilje vender sig til sin Helligånds ledelse, da vil disse guddommelige følelser og tanker fra gudslivet gennemstrømme det. Fra Helligånden strømmer disse følelser for livet ledsaget af den guddommelige kærlighed, der følger ved al helligåndsvirken for menneskelivet; de forplanter sig da ad følelselivets veje fra dette menneske til al dets gerning og alt det liv, det arbejder med og færdes iblandt.

Dette medfører da, at frugtbarhed og livslykke vil forplante sig gennem alt liv, hvor dette åndsliv færdes.

Således udgyder Gud sin ånd over alt liv gennem sin søn i mennesket.

Dernæst ordet: *"Jeg vil dræbe æderen."*

Hvem er æderen? Det er for det første rovdyret i mennesket; thi æderen kan ikke trives der, hvor Jesu væsen og åndsliv virker gennem Helligånden til individet; thi denne æder udgår fra det selviske åndsliv.

Dernæst vil æderen i det følende plantelivs arter blive iagttaget og bemærket med en åndelig sund forstandighed, der udgår fra Helligåndens vejledning til det søgende menneske. Det vil da iagttage æderen i de forskellige planters liv. Vort

menneskeliv er jo allerede godt i gang med dette problem; men i vor tid er opfindelser af den art og køb af midler knyttet til spekulation i penge, men begyndelsen er der dog. Og den dag, kærligheden til livet udstrømmer fra mennesket til planternes liv, vil ordet: *"Jeg vil dræbe æderen"* ved tankens indsigt blive fuldkommet i forhold til livets nødvendighed - den naturlige åndelige livsbalance i det følende groende liv - hvorved arternes trivsel kan bringes til at give i fuldt mål i forhold til jordens ydeevne i livsprodukter.

Når gudslivet således gennem Helligånden får lov til at vejlede menneskelivet gennem dets trang og i alle livets forhold, vil det også føre med sig, at det vil iagttage æderens forhold i planternes og dyrenes liv og drage omsorg for, at den naturlige livsbalance overvåges i arternes gensidige fælles livsvirksomhed.

Vi fører nu tankerne hen til arternes liv. – Her ser vi, rovdycet på den ene side fører til livskraftens udvikling og beståen ved at fortære og derved opløse det svage til nyt liv, hvorimod det øvrige liv, der ejer sund åndelig og legemlig natur i sig for en stor del evner at værges sig – man ser, at hver art har sin måde at værges sig på – og derved bliver i stand til at formere livskraften i legemslivet videre til fordel for den art fludieliv, der vokser i og kredser om legemerne og derved overgår til billedligt talt at blive faderlivets håndværkere i allivets funktioner, hvorefter det da tjener sin Gud og hans søn i mennesket.

Følgerne af sammenspillet mellem adspredthedens lov og sammenholdets lov er livet og dets ophav samt dets sundhed og livskraft, idet adspredthedens lov tilintetgør og opæder det svage i alt liv, mens sammenholdets lov befrugter og opbygger allivet, hvor livets naturlige sundhed for liv er til stede. Dette er naturen i alt som har liv.

Alle livs legemer tjener som føde for andet liv. Alt liv på vor klode uden for mennesket er udelukkende følelsesliv og

orienterer sig derfor i alt sit livs behov og attrå ad følelselivets veje ved legemsfølelser i hørelse, syn, lugt og smag. Det er det, jeg i mine bøger har givet navnet fludiet. Dets arter af begge de nævnte livslove binder sig i det skabte livs indre, lad os kalde det for det indenrigstjenende fludieliv; men derforuden kredser der en fludiemængde fra venstre til højre om hvert legeme. Dets mængde synes at stå i forhold til legemets størrelse. F.eks. ved en jysk hest kunne jeg se, det når til ca. en meter ud fra dens legeme. Hos mennesket noget lignende, dog ikke slet så langt. Dette er en udenrigstjenende livslov, der med en vidunderlig energi lig elektricitet har som sin opgave at betjene legemernes indre fludie samt menneskets åndelige trang og længsel lig en radio uden hensyn til tid, rum og afstand. Er mennesket selvisk, frastøder dyret det, når det nærmer sig. Det ses af dets værgende bevægelser, så snart det føler menneskets selviske interesse vendt mod sig; men modsat – hvor mennesket er uselvisk, tilkendegiver det derimod sin velvilje ved ro og venlige bevægelser. Det har derfor en stor betydning, om den, der passer dyrene, er selvisk eller uselvisk. Er ejeren selvisk, så spreder han. Er vogteren uselvisk, så samler han.

Det lyder måske underligt for det i menneskene voksende tankeliv, men Jesus har jo lovet os, at det skjulte skal blive os åbenbaret, og når det sker, ligger årsagen i, at menneskenes voksende tankeliv er udviklet til for en stor del at fatte forklaringen, når den kommer. Jesus har jo samtidig forklaret os, hvorledes vi skal finde sandheden i disse åndelige meddelelser ved Den Sandhedens Ånd, han sender os fra faderen, ved at sige: *"Han skal tage af mit og give eder"*. Derved skal vi kunne forstå forskellen mellem Den Sandhedens Ånds tale ud fra faderlivet, hvorfra han er sendt, og det umodne og mindre udviklede tankeliv i menneskene, der i deres søgende tid (deres ørkenvandring) enten i selvisk attrå eller måske i bedste hensigt danner sekter og religioner. Man ser, at disse fremmede sekters og religioners tankeliv ofte for

en stor del er beslægtet med det tankeliv, i hvilke deres opfindere er opvokset.

Det ligger dog i sagens natur, at har vi kun én sand Gud, fører dette til, at der kun findes én sand gudstro, der nu i vor tid bliver omformet fra tro til viden ved Den Sandhedens Ånd, der som sagt er sendt os fra faderen, og som skal tale om alt, hvad han hører og ser. Se *Den Ukendte*¹².

Dette fører tanken hen på Jesu ord, hvor han siger: *"Talte jeg af mit eget, ville det ikke være sandt; men det jeg taler, giver faderen mig at sige."*

Den i uselvskhed følte livsglæde mellem individer er den kærlighed, der udgår fra det fuldkomne modne faderliv til alt liv og skaber en livsglæde, en livsfryd, der er fuldkommen synlig gennem allivet, der lever og virker i fredfyldt natur. Hør og se og føl med fuglene under deres sang og se føllets glæde, når det hopper og springer rundt om sin moder. Se dets moder stå på vagt for sit lille barn, mens det ligger på græsmarken og hviler i søvn med sit livs fred. Således tegner glæden for livet sig i det uselviske menneske ved at tænke, føle og handle for og med allivet i sin åndelige faders værksted.

Søg et højdedrag f.eks. Frederiksberg Bakke bag slottet en smuk sommerdag ca. en time før sol går ned. Der ses tusinder af fugle flyve i sang over træernes kroner. En livsjubel, der ikke kan forklares, kun ses og føles. Det føles klart, at denne livsfryd udgår ikke alene fra fuglenes legemer (kød, ben og fjer). Det er en livets lovsang en fryd for livet. Man føler, den må have en kilde et andet sted. Idet dagens gerning er endt, de små i rederne er mætte, en lille 15-20 minutters stilhed, som om hver søger til sin rede, sin plads. Pludselig flyver en lille flok ud i sang fra træernes kroner. Resten følger straks efter. Denne deres sangs følelsesstrøm går som med lynets fart til den livets kilde, hvori vi alle lever. Denne livets kilde føler straks med

---

¹² 2. udg. s. 18, sidste side af "Samvittigheden". 3. udg. s. 15.

fuglenes sang og svarer tilbage med en livsfryd, der både kan ses i fuglenes travlhed og høres i deres livsfryd gennem sangen.

Men når sangen har været en lille time høres en lyd. Hvad er det? Fuglenes sang standses i forhold til den fremmede lyd. Man ser, at samfølelsen med livets kilde må være brudt; thi nu søger fuglene ind i træernes kroner, som om de ville gemme sig. Man vender sig da om til den fremmede lyd. Da ser man den store by med et væld af tage og tårne og paladser; men lyden tager til. Det er mange klokkers lyd, for man skal jo da ringe solen ned. Men -- Ak! -- det var kun døde klokkers lyd.

I åndslivet kan en person synge. Dette har jeg oplevet. Jeg sad på mit værelse. Klokken var 10 aften. Pludselig hørte jeg én synge julesalmer. Det var vistnok anden juledag. Det hørtes så forunderlig klart både ord og de jublende glade toner; men straks forekom det mig ganske utroligt; thi jeg vidste, at ingen på ejendommen havde evne til at synge; men meget hurtigt blev jeg klar over, at det var fra åndslivet, der blev sunget. Det var, som den der sang ville noget eller glædede sig over noget med sin sang; men hvad det kunne være, anede jeg ikke. Men den blev ved at synge, og der var noget så bestemt og sikkert i sangen, at jeg følte med sikkerhed, der blev sunget over noget, der var sket, men hvad fik jeg ikke rede på den aften. Da sangen blev ved, bestemte jeg mig til at gå i seng. Men sangen blev ved fra den ene julesalme til den næste med samme livskraft og klarhed i ord og toner, indtil klokken 5 om morgenen, så holdt den pludselig op. Tydeligheden i ord og toner var, som om personen stod i værelset hos mig, men jeg så ikke noget.

Jeg hengav mig da til søvnen uden at vide noget om årsagen til denne sang. Men klokken ca. 8 ringede telefonen, og en for mig ukendt dame bad mig tage med næste tog til en station i Københavns nærhed, der ville hun så hente mig i bil.

Jeg rejste. Mens vi sad i bilen, fortalte hun mig, at en søster til hende var død. Om jeg husker ret, var det sket julenat; men

hun havde det nok godt, for hun var med i et sangkor, der sang i kirken, og var et ærligt troende menneske. De havde været tre søstre, der boede sammen.

I hjemmet var to fremmede til stede. Vi talte da sammen; min bog *Den Ukendte* dannede grundlaget for vor samtale. Den døde talte vi så godt som ikke om. Hun var jo død. Hen imod aften tog de fremmede hjem, og den søster, der hentede mig i bil, gik ud i køkkenet for at lave aftensmad. Jeg var da ene i værelset sammen med den tredje søster, hun vendte sig da til mig og udtalte: "Jeg må desværre bedrøve Dem med, at jeg ikke kan tro på nogen Gud." Mit svar var: "Jeg føler Dem som et retskaffent menneske med en ærlig tro på Deres vis. At De ikke kan tro på nogen Gud, det har jeg også oplevet. De skal ikke være angst for Deres tro. Det er kun menneskeguden, De ikke kan tro på. Mellem Dem og livets naturlige Gud er der kun en smal papirstrimmel, og den er snart revet i itu." Dertil tav hun.

Vi sad nu ved bordet og spiste, og samtalen fortsattes mellem de to søstre og mig. Pludselig skød hun tallerkenen fra sig, samlede sine hænder op mod sit hoved og udbrød: "Dette er jo guddomsord, der tales."

Så var den for min tanke tillukkede mission endt. Denne søster var nu nået til at vende sine tanker mod livets naturlige Gud.

Igennem mine følelser og tanker var jeg nu klar over, hvad der var sket. Dette nemlig:

Da den afdøde søster i sin bevidsthed med sin Helligånd ved sig efter sin død stod iblandt det naturlige gudsliv, faldt hun i en stor forundring; thi dette havde hun jo aldrig tænkt sig. Og den lykke, hun der følte, førte hendes tanke hjem til den søster, hun vidste, ikke troede på en Gud. Og nu grebes hun af angst for, at hendes søster aldrig skulle nå det gudsliv, hun nu følte sig så glad og tryk ved. Hendes glæde forandrede sig da til sorg.

Nu var gudslivet nødt til at handle, thi at leve med en sådan sorg i gudslivet er en guddommelig umulighed. Den kunne kun

forandres til glæde, hvis den søster, hun elskede, kunne reddes for gudslivet. Og da måtte gudslivet gribe ind gennem hendes Helligånd og give hende det løfte, at hendes søster skulle komme der, hvor hun var.

Og hendes Helligånd gav hende en naturlig forklaring på, hvorledes det skulle ske, og forklarede hende, det skulle lykkes ved min person. Så opstod den glæde i hende, der tegnede sig igennem hendes sang for mig, der varede fra 10 aften til 5 morgen, og hun sang ud af sit hjertes fryd de salmer, hun havde lært og sunget i kirken.

Dette fører tanken hen på en sætning jeg har skrevet i mine bøger: Livet er som en kæde med mange led. Den ene drager den anden med sig. Nogle til livet, andre til døden.

Faderens virken gennem sin Helligånd på den uselviske former dets ansigts sjælsudtryk således, at faderlivets livsglæde og fred lyser i stilhed ud af dets sjælsudtryk og danner en fuldkommen modsætning til det sjælsudtryk, der former sig i de selviskes ansigt; thi dette former sig ud fra den så roste tillærte dannelse, der former sig ud fra trang til at vække opmærksomhed for sin person for derved på en eller anden måde at drage fordel deraf. Disse to forskellige åndelige faktorer, hvori alle mennesker lever, danner altså sit spejl i legemernes måde at se og færdes på.¹³ Den ene viser fred og glæde i sit livs tilfredshed. Den anden tegner selvishedens åndelige uro og begær ofte med flakkende øjne og med et minespil, hvori individets selviske begær tegner sig.

Dette spejlbillede af menneskenes livs væsen vil få en meget stor indflydelse på livsforholdet mennesker imellem, når gudslivet ifølge sine forudsigelser gennem sit tjenende åndsliv har brudt selvishedens (rovdyrets) indflydelse på og magt over det voksende menneskeliv. Da vil allerede før denne

---

¹³ Dog må læseren her erindre ordene: Der findes ingen regel uden undtagelse.

selvishedens katastrofe er endt, troslivet være i gang med at forandre sig fra tro til viden. Og der hvor viden i stedet for tro indtræder, vil den naturlige uselviske kvinde vogte sig så godt, hun kan, og vel nok bede sin samvittighed om hjælp til at finde sin livsledsager blandt menneskene i det uselviske åndsliv. Dette vil så igen få indflydelse på fødslernes mængde og kvalitet i åndelig og legemlig livskraft.

Det uselviske menneske bliver da ved sin tanke og følelse for livet lig en gartnererelev, der hjælper sin åndelige fader i hans vingård (jorden) alt i forhold til sin åndelige udvikling.

Vi fører nu tanken hen på Jesu ord: "*I min faders hus er der mange boliger.*"

Med bolig forstås et åndeligt hjem, hvor personer kan leve og virke - kloder. Se *Den Ukendte*, "Min første Rejse".¹⁴

Vi flytter så tanken til rummet, hvori kloderne formes.

Se på vor jords indre med f.eks. kul, guld, sølv, bly, jord og sten. Disse ting nævnes kun for at lede tanken hen på jordens mangfoldige arter af forskellige mineraler. Dog er det hele ild i bunden form med en anden livsart i og om sig, nemlig vand. Trods dette, at jorden kan analyseres i mangfoldige arter mineraler af hvad navn gives kan, består vor klode kun af to livsarter. Men det viser sig, at disse to livslove danner tusinder af forskellige dele i jordens indre.

Igen det samme! Nemlig: Hver enkelt del har sin egen aroma, med andre ord sit eget livs væsen, og det gælder alle arter i jord og vand, der tilsammen danner et samlet hele aromamæssigt set, og dog i talrige forskelligheder overalt på kloden f.eks. fra by til by, fra bakke til dal, fra sø til hav, fra varme til kulde, fra hus til hus, fra stald til lade, fra butik til butik, fra skorsten til skorsten, fra togets udspyende røgsøjle til dampskorstenenes ditto og så fremdeles. – Men så kommer blæsten. Den fører alle disse ting hvirvlende omkring. Den

---

¹⁴ 2. udg. s. 30, 3. udg. s. 30.

fører disse millioner forskellige arter ud mellem klodernes mængde, hvor det, der ikke fæster sig til liv på ny, føres ud i rummet; thi bevægelserne i tingene er et evighedsproblem.

Dette sker ikke for vor klode alene, men hver klode giver sit bidrag i forhold til dens eget væsen.

Her tænkes ikke på klodens groende liv, der lever i jord, luft og vand og danner fludie;¹⁵ men dog gælder det, at alt overskud fra klodens verden, der ikke gribes af liv til fortsat virksomhed i liv, føres ud i rummet af vinden. Det rum, som mennesketanken ikke evner at give navn, fordi dets vidder er utænelige. Her samles alt det overskud, kloderne giver fra sig, og som kan føres omkring af vinden, indtil det en dag havner i rummets storhed. Hvor længe menneskeligt set det nu kan hvirvles rundt der og danne mange forskellige former, der ofte i mindre dele kredser om os, - vi bor jo selv i rummet, men i et solsystem – før det til slut under et for mennesket utænkeligt pres danner kloder eller dele deraf, kan ikke angives i tid.

Her formes altså kloderne ud af de arter og bestanddele, som er tilført rummet fra alle de kloder, vi kan se og ikke se.

Her omformes tingene. Det, der før var guld, bliver måske først til støv, derefter måske til jern eller sten. Det beror på trykket og klimatiske forhold; thi også der er både varme og kulde på grund af bevægelserne i tingene. Det er selve tingenes vekselvirkning i hvirvlerne, der er sagen.

Nu fører vi tanken hen til mit syn på laboratoriet. Se *Uddrag af Livets Bog*¹⁶

Jeg var der stillet overfor, jeg ved ikke noget bestemt tal, men jeg kan sige, flere hundrede forskellige livslove hver i sit glas. Jeg forstod, at alt i livslovene var ild i bunden form. Jeg så ikke farverne i glassene helt tydeligt. De var nærmest ensfarvede, men dog alligevel for synet at se forskellige, som

---

¹⁵ Jesus kalder det faderen.

¹⁶ 1. udg. s. 66-67, 2. udg. s. 72-73.

ild kan være det. Glassene var lige store og i størrelse som almindelige ølglas, og med forskellig mængde fra ca. 1/3 til ca. ¾ i hvert.

Min Helligånd stod ca. 10 skridt bag mig og gav mig forklaring på, hvad jeg så. Jeg forstod klart hver enkelt besked; men den var mig ikke givet i menneskeord, men i tanker og følelser på en sådan måde, at jeg ikke kan gengive det i menneskeord. Jeg fik da besked på at blande to livslove, der stod én i hvert glas, ved at hælde den ene over i den anden. Derved ville der opstå en ildsøjle. Når den fremstod, skulle jeg med min vilje forlange, at den skulle ramme en klode, der var mørk og stor, jeg så den som lig vor egen jord, men helt mørk. Ildsøjlen ramte kloden, og den forsvandt som en ildsøjle ud i rummet bort fra, hvor vi stod.

Denne klode var altså ild i bunden form.

Jeg blev forbavset over, hvad jeg så, og vendte mig mod min Helligånd og bad om nærmere forklaring. Det er den eneste gang, jeg har bedt åndslivet om direkte oplysning. Men han smilede til mig og udtalte: *"Det kan jeg ikke give dig i menneskeord; thi så ville det ikke vare længe, før den klode, du bor på, vil gå samme vej."*

Jeg meddelte dette i bogen så enkelt som muligt, idet jeg frygtede for, at det menneskelige tankeliv ikke var modent til at modtage sådan en meddelelse.

Jeg henleder nu tanken på de vel nok hen imod tusind forskellige livslove i de forskellige glas, og disse kan altså anvendes af det modne gudsliv. Jeg har en klar forståelse af, at de bliver brugt til beskyttelse, hvor noget sådant tiltrænges. De medvirker altså til dette guddommelige åndslivs styre over klodernes forhold, vel nok mest over for de omstrefjende dele, der udslynges fra rummets hvirvler, vi ofte kan se flyve med en ildsøjle efter sig. – Så giver vi den et navn, så lader vi den "flyve". – Det er foreløbig alt, hvad vi kan. - - Så går vi roligt til vor gerning igen, som om - - - vi var vidende om, at disse vore ældre brødre har levet før os og lever endnu, fordi de ved deres uselvished har udviklet sig til Guds fred, hvorefter de er

optaget i deres faders liv, som Jesus siger, og nu er med i altets styre. Det er en del af dem, der har livslovene i laboratoriet til deres rådighed. Men dette er kun én side i altets styre.

Om der er andre laboratorier, ved jeg ikke. Jeg kan kun tale om det, jeg har set.

Og når vi nu ser på arternes liv, der vokser på jorden, ser vi i mangfoldige tilfælde, at hvor den ene planteart vokser og føler sig godt tilpas i sin vækst, kan en anden planteart ikke trives.

Der hvor planten får sin naturlige næring, trives den fortrinligt med en vis livsfryd i sig. Årsagen hertil ligger i, at plantens aroma kan tåle og trives ved den fællesaroma, som jordboniteten indeholder i sig. Deraf forskellen i livets trivsel. Dette forhold gælder overalt på vor jord, altså i forhold til jordens stedlige natur. I denne forbindelse skal vi kun hentyde til, at de klimatiske forhold selvfølgelig har indflydelse på jordbonitetens aroma i de forskellige egne.

De forskellige jordlag til en vis dybde danner tilsammen en fælles aroma meget ofte forskellig fra sted til sted.

Man ser så igen, at dyrene, vi færdes iblandt, når de går i frihed, dagligt søger deres næring i forskellige arter, det vil altså sige, de forskellige aromaer i de forskellige arter, ledet dertil dels ved en indre trang, der igen giver dem mulighed for gennem syn, lugt, smag og følelse at finde den aroma, som deres indre organisme har trang til, det være sig enten føde eller en aroma, der helbreder et ildebefindende.

Aromaerne danner altså i forhold til jordens indre livsmuligheder for de forskellige livsarters natur, men passer aromaen ikke for en eller anden livsart, kan den altså ikke leve på dette eller hint sted, hvor andre arter kan trives, derved bliver plantens eller dyrets aroma en individuel sag, der lever eller dør med individet.

Intet liv uden fludie. Dette ligger i ordet: I, om og over alt. Det er let for menneskene at konstatere dette ved smag, lugt og følelse.

Man ser, at enhver livsart har sin aroma, og at livsarterne hver i sin natur danner sit eget fludie,¹⁷ at fludielivet (faderen) så igen skaber legemerne derudaf, og at legemerne kun skabes, hvor aromaerne kan virke sammen i et liv, fordi de kan tåle hverandres aroma i legemets samliv. Det er dette, jeg kalder for sammenholdets lov.

Vi finder da jordens groende liv med sit fludie, der igen danner legemslivet mennesket. Når vi nu kan se, at vor jords indre væsen med sine mange forskellige materielle egenskaber som før nævnt i en fælles samling består af de to dele ild og vand, hvis fælles karakter er en egenskab for sig i forhold til jordens forskellige bestanddele, bliver jorden i sig selv et fælles liv med en samlet aroma.

Ligeså med kloderne i rummet, de bliver da alle hver især enere for sig i sin egen livsart. Og arternes liv former sig da igen på kloderne i forhold til den natur, de har fået i deres fødsel.

Og livet, der tager bolig på disse kloder, står igen i forhold til klodens alder og forandrer former i forhold til klodens udvikling til det punkt i udviklingen, hvor Guds søn i mennesket kan indskydes i et på kloden værende liv.

Vi leder så tanken hen på de tanker, jeg så, der var dannet af den modne gudsperson i Guds fuldkommenhed. Se *Uddrag af Livets Bog*.¹⁸

Jeg nævner kun tanken om hunden. Jeg så den uden hår, skind, kød og blod dog aldeles tydeligt som hund og med alle linjer, der danner nerver, sener, ben, øjne og hår og hvad der hører til for dens legemslivs bygning. Trods tankens lidenhed¹⁹ blev denne tanke mig dog vist i hundens naturlige størrelse, som den lig et foster ville blive ved sin moder jordens liv.

---

¹⁷ Dette ligger for en stor del i ordene: "Endog eders hovedhår er talte."

¹⁸ 1. udg. s. 125, 2. udg. s. 138-39.

¹⁹ *Følelse og Tanke*, "Tanken stedfæster sig," 1. udg. s. 86, 2. udg. s. 88.

Altså, kan gudslivet i en tanke skabe en hund med alle linjer og ved sit fludieliv faderen²⁰ bringe den til jorden og der bygge hunden færdig i dens natur ved hjælp af jordens blandede fludieliv, kan det selvfølgelig gøre det samme for et menneskelegeme. Derved bliver skabningens historie ved navnene Adam og Eva og slangen meget naturlig.

Dette fører til den forståelse, at disse ufattelige mængder af levende liv, der gror ud af arternes mængder og af klodernes forskellige væsen og forhold (fludiet), tilgår personen mennesket til brug for gudssønnen, der har sit sæde i fludiet, faderen, over menneskets hoved. Mennesket bliver da en forbruger af fludielivet, som andre skabninger danner.

Da arternes liv, hvori fludielivet skabes, både sammenholdets lov og adspredthedens lov, stadig er udsat for angreb fra rovdyret, føler de følelsesmæssig trang til den fred, gudssønnen kan give, de søger da ind til mennesket. Angsten for rovdyret er synlig straks efter fødsel i arternes liv og så fuldkommen, at den er synligt arvelig.

Hvis mennesket er uselvisk, kan det ved gudssønnen i sig give dem den fred, de søger. Og denne fred gives i fællesfølthedens natur; dette forhold er udelukkende åndeligt.

Da menneskets forbrug af dette åndsliv står i forhold til dets åndelige udvikling, indtræder det forhold, som Jesus siger til med sine ord: *"Den som mere har, skal mere gives."*

For det selviske åndsliv i mennesket passer ordene: *"Den som intet har, skal endog fratages det, han har."* Dette ligger i, at hos den selviske når dette søgende åndsliv ikke samfølthed, idet den selviskes begær jager det bort.

I kampen om Guds fred føler man, som noget i én ikke vil med den vej. Det er adspredthedens lov, vi alle har noget af i os, og som også fødes med en åndelig længsel i sig ikke mod gudslivet som sådan, men mod dets velsignede fred, men som vi stadig må kæmpe med, til vi når ind i Guds fred; men her må dette selviske åndsliv give tabt. I kampen om freden bliver dets

---

²⁰ Altså det arbejdende og tjenende følelsesliv.

egensindige selviskhed (råhed) helt fjernet, idet Gud selv tager sin søn i sin favn; men selviskhedens åndelige egenskaber, der nu er rensed lad os sige fra sit individuelle selviske begær, følger dog Guds søn i fuldt mål, men nu fuldt ud underlagt uselviskhedens åndelige livsførelse, der udgår fra Guds søns tankeliv, der kun vil det, hans fader vil.

Således kan det uselviske åndsliv sejre over det selviske og derefter forøge sit tanke- og følelsesliv med det selviske åndslivs åndelige ejendommeligheder, men i rensed form. Nu må det tjene det åndsliv, det før har bekæmpet. Her siger Jesus: *"Vel er forargelserne nødvendige, men ve den, ved hvem de kommer."* Disse ord gælder mennesker imellem. Men der hvor han siger: *"Den som tilgiver meget elsker mere."* - - Disse ord rækker langt ind i åndslivet; og da bevægelserne i tingene er et evighedsproblem i altet, har det åndsliv, der udvikler sig under gudslivets fællesmagt ingen grænse for sin udvikling i evigheden.

Jeg leder så igen tanken hen på min tilværelse i det åndelige laboratorium, hvor en ildsjæle udgået fra to livslove var i stand til at opløse en anden stor og mørk klode, der var til skade for andre kloder, der var indgået i et solsystem.

Og da vi nu må forstå, at disse kloder er dannet uden for de færdige solsystemer i et rum, som den menneskelige tanke ikke fatter, og dannet ved tryk fremkaldt af en tornado, der danner kloderne ikke ens, men i forhold til de substanser eller dele, som findes i rummet og hvirvles rundt i en tornado med en sådan kraft og et sådant tryk, at tingene trykkes sammen til en klode, og de forskellige naturer danner de forskellige jord- og stenarter og metaller, følger deraf, at ikke to kloder er ens skabt i indre væsen.

Det siger os da, at en klodes indre livsnatur er noget selvstændigt, og dermed bliver samtlige kloder forskellige i livsnatur. Enhver klodes livsnatur påvirker alle livsformer, der lever på den, og når arternes liv på en klode er udviklet til, at mennesket kan leve på den, vil menneskelegemet

fludiemæssigt set for en stor del forme sig ud fra arternes livsnatur på kloden.

Dette fører tanken hen på, at menneskene da vil blive forskellige fra den ene klode til den anden. Ja, fludiemæssigt set. Hver enkelt gudssøn er en ener for sig i indre åndelige anlæg.

Det er alene fludielivet, der renses i Guds fred. Guds søn i mennesket er Guds eget barn og uforanderlig i sin renhed. I Guds fred er det punkt nået, hvor sønnen med længsel lægger sig ind til sin fader og beder om hans fred. Der tager da faderen sin søn ind til sig og renser det legeme, der er det fludieliv, hvori og hvorved han er vokset og har kæmpet sig træt, kan man sige, og nu beder sin fader om hans fred.

Da sønnen igennem Guds fred bliver som en gudsperson ifølge sin natur, står faderens samlede fludieliv til hans tjeneste, så han kan bruge det uden hensyn til, hvor i klodernes liv, det er skabt. Det er muligt derved, at sønnen efter Guds fred ikke vil andet end det, hans fader Gud vil. Deraf Jesu ord: *"Den som meget haver skal mere gives."* Fludielivets mængde og egenskaber står i forhold til altets behov.

Faderlivet, Gud, er polær med sig selv. Intet liv lever uden for polaritetens lov, det vil sige, det er afhængig af sin modsætning, derfor betinger magten livet. Da gudslivet er en fællesmagt, er det livets højeste magt.

Ligesom lyset har magt over mørket, har det til fuldkommenhed udviklede gudsliv magt over tilværelsen ifølge sin ensartede renhed.

Fludielivet er en livslov udelukkende følelsesliv uden hensyn til, hvor det er skabt i klodernes liv. Det er overalt til tjeneste for gudssønnen ligesom for hans fader, Gud.

I kampen om Guds fred skydes de dele bort, der ikke er brugbare i det store fællesføjte gudsliv. Da fludielivet udgår fra arternes mængde er dets forskellige egenskaber utallige som arternes mængde på de forskellige kloder. Det tilgår gudssønnen i forhold til hans tankes natur og trang, der igen står i forhold til hans åndelige udvikling. Det vil ikke være

muligt i en mennesketanke at forstå den fludiemængde og dens egenskaber, der dannes rundt om på kloderne.

Dette fører til, at hver gang to personer mødes, kan de veksle deres tankeliv i forhold til deres livs væsen og gerning og derved befrugte deres tankers viden, så at intet tankeliv forsumper i stilhed. Dette fører med sig, at enhver bevægelse i tingene og alle tanker, der udveksles, altid er ny, og dette fører igen med sig, at livet i uendeligheden bliver nyt og interessant og befrugtet af den guddommelige kærlighed til alt liv, der bevæger sig i klodernes samlede liv og påfører dette længsel mod fred.

Dette fører igen tanken hen på Jesu ord: *"I min faders hus er der mange boliger; men dersom det ikke så var, havde jeg sagt eder det. Jeg går bort at berede eder sted."*

Altså, da skaffer Jesus dem, der hører ham til, en plads i de forskellige boliger, som svarer til deres livsudvikling, hvor de da vil kunne udvikle sig videre, indtil den time kommer, hvor vor klode med sit menneskeliv er vokset til som en selvstændig bolig for det uselviske liv, der er vokset på den, at vandre bort fra sit solsystem og ud i rummet.

Derude kan vi som åndspersoner ved hjælp af vort følende liv (fludiet, faderen) besøge hinanden eller være sammen med samme lethed, som vi som mennesker færdes og samlever i vore menneskelige boliger alt ifølge vor samføjte længsel og trang.

Efterord

14. februar 1948, skrev Laurs Nielsen følgende i brev til en ven:²¹

Der er nu sket det, at jeg har skrevet et udkast til en lille bog knap halvt så stor som *Den Ukendte*.

Det begyndte med, jeg blev så dårlig om hjertet, så jeg forlod min seng kl. ca. 12, lagde mig på to stole i spisestuen og bad min hustru at gå i seng; hun venter sig i disse dage med den syvende. Jeg følte, jeg skulle skrive, men vidste ikke hvad, og så kunne jeg ikke rigtig tro det. Jeg følte, som jeg ville dø før morgenen var nået, så ville jeg ikke, at Mutter skulle anstrenge sig hos mig; det kunne jeg nok besørge alene. Jeg lod da gudslivet føle min tanke, at skulle jeg skrive noget, måtte det selv gribe ind. Jeg havde hverken viden dertil ej heller magt, gik nogle gange rundt om bordet og støttede mig ved det, lagde mig så på to stole klar til at skifte tilværelsen; men så begyndte forandringen. Om morgenen var de ellers sikre dødsfølelser borte, og så begyndte inspirationen til denne lille bog.

Penge til Bogens tryk har jeg ikke. Jeg har kun haft penge til *Den Ukendte*. De to andre bøger har andre betalt, men skal denne nu trykkes, sørger gudslivet vel igen selv derfor.

Det gik nogenlunde med manuskriptet. Det var tankemæssigt strengt, men det gik; men så manglede jeg et forord. Til det skrev jeg to, men ud af egne tanker; dem måtte jeg kassere. Jeg følte mig da overbevist om, at det kunne jeg ikke ved egen hjælp. Jeg opgav da, men den 12. ds. om natten følte jeg Jesus stående ved min seng, og han gav mig de tanker, der skulle stå i forordet, så kunne jeg skrive det.

Så manglede jeg bogens navn. Jeg skrev ifølge min egen tanke, men fred kunne jeg ikke få for den, men inden 24 timer var gået, efter Jesus havde været her, kom den vejledende tanke til navnet for bogen; så var den klaret.

---

²¹ Se brevvækslingen med Preben Plum.

Jeg bør dog oplyse: Den nat Jesus selv gav mig tankerne til forordet, følte jeg mig så forunderlig ungdommelig rask gennem hele mit legeme, som om jeg var barn på ny. Jeg synes, det er så underligt, derfor føler jeg trang til at sige Dem det.

Jeg ville være Dem meget taknemmelig for at høre deres mening om alt det, skønt jeg føler det tungt at ulejlig Dem så meget. Jeg føler, som om De har nok selv at kæmpe med.

*Et Råb i Menneskelivets
åndelige Ørken*

Marts 1942/49

Afskrevet efter udgaven af 1949.

Da to mennesker ikke er ens skabt, hvad deres åndelige liv angår, kender det ene menneske ikke det andets åndelige behov. Vi er alle fuldkommen enere i Gud hver med sin Guds søn i os ledet, om vi vil, af en Helligånd gennem det, vi kalder samvittighed. Denne alene er vidende om ad hvilken vej, med hvilke ord, ved hvilken gerning, ved hvilket motiv, ved hvilket sammentræf med andre mennesker en uselvisk kan ledes til sin Gud, og gennem hvilket krak en selvisk kan vækkes til eftertanke mod sin Gud.

Af samme årsag kan en, der tror, ej heller vide, ved hvilken tro en anden kan vækkes og derefter vindes for gudslivet. Det skader aldrig, at et menneske forklarer et andet, hvordan det selv tror, for så vidt det kan ske i sandhedsfulte ord på så uselvisk vis, at den troende selv er modtagelig for ændring i sin trosform vel vidende, at tro ikke er det samme som viden, at intet menneskeligt er fuldkomment ej heller religionsformer, og ingen trosmåde er fuldkommen, før mennesket når ind i Guds fred.

Men forklarer det sin tro for at vinde en anden for sit trossystem, og det sker i følelsesbetonet tale uden tankemæssigt forstandsindhold, kan det opnå at skade den søgendes gudsforhold; thi hvis den søgende ejer en dyb gennemskuende tanke, kan han kun vindes ved, at hans søgende tanker mættes med sandhedsbegrundet forstandsindhold.

Den dybe tanke føler med vished: Er der et alvidende gudsliv til, da må det også være forstandigt og ikke selvmodsigende vrøvlet. Der må i et sådant gudsliv være en tankemæssig, naturlig, forståelig vej, ad hvilken det leder de mennesker til sig, der har værdi for dets liv.

Jesu ord om de kaldede og de udvalgte og menneskelivets åndelige væsen i ord og gerning viser os, at der er to forskellige åndelige veje, ad hvilke menneskelivet udvikler sig mod sin Gud.

På den ene åndelige vej vandrer de følelsesbetonede uselviske med de korte tanker. Disse er de kaldede. Det er dem, der vindes ind i de forskellige religiøse sekter med hver især sin religiøse påstand om at have den bedste og sikreste måde at tro på for sin saligheds skyld. Disse mennesker har en høj guddommelig værdi og tillige som mennesker en høj materiel værdi på grund af deres rige uselviske følelsesliv, der ikke spaltes af grublende, søgende tanker. De er lykkelige ved at blive ledet, især der hvor de af deres ledere modtager en retfærdig løn og en i forståelse ærlig følt taknemmelighed for deres flittige og troskabsrige virken. Det er dette menneskemateriale, der ved deres hænders gerning i det materielle arbejde, skaber grundlag for de ophobede formuer, de selviske kan tilvende sig ved hjælp af dertil indrettede menneskelove. Det er også disse mennesker, der oparbejder de store forudsagte fællesrigdomme i gudsriget, når de en gang drages ud af det selviske åndslivs ledelse og samles i egne bedrifter og derudfra danner gudsriget på jorden.

På den anden åndelige vej vandrer de dybe tanker. Disse er de udvalgte. Da disse, mens de udvikles, tænker langsomt på grund af deres grundighed i tanker, går der ofte mange år, før deres tankeliv er grundfæstet i et individuelt livssyn. Derefter deler de sig, nogle går til underklassen, andre til overklassen. Fra disse to felter strides de med hverandre i deres åndeligt søgende tid.

Der strides om alt, om teori, om love, om magt, om anseelse, om embeder. Til det formål danner de partier blandt de godtroende og ærligt stræbende ved at give dem løfter om bedre økonomiske forhold for hjem og børn. Alle forhold kan de bruge for deres intriger, politiske, materielle, faglige, religiøse osv. De religiøse sekter har endog den store fordel, at hver sekt for sig kan byde sine troende den største sikkerhed for deres sjæls salighed, mens de øvrige enten skal gå igennem en streng flerårig skærsild for deres saligheds skyld eller slet ikke kan blive salige. Ja, der er endog troende, der er så lykkelige at have den eneste sande tro, mens alle de andre,

som det siges, går ad helvede til. Der spekuleres endog i livsglæder, klædedragt, fodtøj, medicin, hygiejne, ja, i alle livsforhold spekuleres der med en sådan energi og kraft og med en sådan virkning, at det nu omspænder jorden.

Alt dette spekulationsvæsen kan karakteriseres som følger: Det er de selviske samvittighedsløse, der spekulerer i de uselviskes arbejde. Hvad enten det er en tjenestekarl på landet, der trods loven snyder staten for en tiøre i forlystelsesskat, eller det er en spekulant, der ved at omgå loven snyder sine medmennesker for millioner af kroner uden at have ydet nogen som helst materiel værdi derfor, bliver de åndelige følger dog de samme. Det sker i jeg-begærets spekulative ånd, dette at tage uden at fortjene lig en tyv. Jeget udvikler sig til jeg-gud, der kræver alt, hvad det ser for sig selv, derudover udvikler dets tankeliv sig ikke. Alt hvad disse mennesker kan opnå af følelse fra deres Helligånd er synds- og skamfølelse, men disse følelser bortvejres og undertrykkes ved indre selviske jeg-argumenter, men åndeligt kan de ikke fjernes. Disse følelsesindtryk opsummeres i individets følelsesliv og bliver til slut individets egen dom over sine handlinger, som før nævnt.²² Således oparbejder de menneskers Helligånd den dom i deres åndelige liv, efter hvilken de til sidst dømmer sig selv. Disse mennesker føres således ind i et krak; det kan ske som menneske, men det kan også være, det ikke sker før efter legemets død. Det krak fører da enten til fuldkommen omvendelse eller til fuldkommen livsopløsning, den anden død, som skriften siger. Ved deres jeg-væsens begær har de således udelukket sig selv fra en livsnaturlig tankeudvikling. Alt hvad de ifølge med eller uden om menneskelov kan opnå at eje, deriblandt hjem, embeder, ægtefælle, børn, hunde, væddeløbsheste, luksus, alt indbefattes i deres egen jeg-gud og føles som kun værende til

---

²² Se *Bidrag til Forståelse af Jesu Ord i Overensstemmelse med Naturen og Livet*, 1. udg. s. 254-5, Johannesevangeliet kap. 5 v. 22.

for dem selv lig noget, de selv har skabt. Ansvarsfølelse for liv eller gerning, der ikke kan ses at være eller blive til gavn for deres begær, eksisterer ikke for dem.

Disse selviske bliver af mange anset for kloge og nyder stor anseelse på grund af deres rigdom eller fornemhed.

I underklassen virker disse selviske jeg-mennesker ved deres rapmundethed – men rapmundethed er ikke det samme som livsviden, men har som regel sit udspring i et egoistisk jeg-begær. Ved denne rapmundethed baner de sig som regel selv vej til ledende stillinger i de faglige, religiøse og politiske sammenslutninger og danner derved ligesom en hermetisk tillukket ramme i selvisk begær i og om det ærligt stræbende liv.

Hvor disse selviske jeg-stræbere øver størst indflydelse i et samfunds styre, går alt over i stagnation; thi de evner ikke at fremme noget, der går ud over deres egen jeg-interesse. Samfundslivets levedmuligheder ligger ganske uden for deres åndelige horisont. De bringer åndelig og materiel misvækst over deres samfund, der fører til revolutioner eller opløsning ved krig med andre samfund. Historien og livet er vidner.

Det er særligt den uselviske del af menneskelivet, de selviske udnytter. Ja, det er endog nået så vidt, at det kaldes for videnskab at holde propagandaforedrag om, hvorledes man bedst kan vende disse menneskers tankeliv i den retning, hvor man bedst kan udnytte deres oparbejdede midler. Dygtighed i den retning kaldes endog for klogskab, ja, anses endog for videnskab.

Når de uselviske til at give deres penge ud i selviskhedens interesse ifølge løgnenes spekulative propaganda-mareridt, tror det selviske åndsliv, at de er dumme og uvidende; men dette er set fra samvittighedens livssyn som alt selvisk en falsk tro. Når disse godtroende kan lade sig udnytte af den såkaldte videnskabelige løgnepropaganda, er årsagen den, at deres tankeliv og hele åndsliv udvikler sig hen imod det guddommelige; de har derfor ikke åndelig familiemæssig forbindelse med løgnens natur i deres åndelige væsen, ja, de

kan endog ikke tro den løgnens slethed, der udvikler sig ved at spekulere i de værdier, som de uselviske skaber i deres stræbsomhed.

Det uselviske åndsliv har en hel anden åndelig verden for sin udvikling. Deres ansvarsfølelse for og samfølelse med den livsnatur, de lever i, medfører, at de har åbenhed for deres Helligånds vejledning i tankeliv, der som så ofte sagt sker ved indskudte intuitioner til tanker eller revision af tanker angående situationen i nuet. Denne vækst i og form for tankeliv er guddommelig naturlig; de udvikler sig derfor på den guddommelige vej ved deres Helligånds hjælp. De lever derfor i deres samvittigheds ro, og ved deres Helligånds vejledning føres de til slut gennem kampen om Guds fred ind i det gudsliv, som har vejledet dem til sig. Det er dem Jesus kalder sine mindste brødre og forsvarer dem som sådan.

Den dag de dybe tanker blandt disse mennesker kan overgives ledelsen af folkelivet, vil der blive fred, naturlig livsglæde og ukendte levemuligheder for folkelivet på jorden.

Den største del af de dybe tanker²³ bliver ligefrem trængt over i selvishedens åndsliv, fordi deres tanker i deres søgende tid ikke i de indbyrdes stridende sekter og religioner med deres ofte naturstridige, salvelsesfulde talemåder finder noget forstandsmæssigt grundlag, der kan danne og befæste et naturligt gudsbegreb. De vender sig da ifølge tvivl almindeligvis bort fra det alment menneskelige og går som de mest indflydelsesrige ledere over i det selviske livs næringsveje, hvor de udvikler sig i fuldkommen selviske synsmåder. Når deres i langsom grundighed udviklede tankeliv har nået sin modenhed, gennemskuer de et materielt forhold og dets økonomiske chance i samme nu, de står over for det. De evner at gennemskue en sag til bunds, både lovmæssigt, teknisk, økonomisk og folkeligt. Folkeligt vil sige: De gennemskuer,

---

²³ Livets egentlige ledere ved deres Helligånd om de var forstandsmæssigt retvendt angående deres forståelse af livet i Gud.

hvorledes de almene mennesker vil reagere over for det emne, de søger udnyttet, og hvorledes sagen skal gribes an for, at emnet kan udnyttes med størst mulig økonomisk fordel for dem selv. Om emnet er skadeligt eller gavnligt for mennesker, er dem aldeles ligegyldigt. Eksemplerne er talrige. Spørgsmålet for dem er kun: Kan det betale sig, og hvad kan der tjenes.

Det er disse mennesker, der for en stor del er menneskelivets materielle ledere og danner det, vi nu kalder tidsånden. Først som nævnt ved deres tankelivs grundighed, dernæst gennem egne rigdomme eller formuer, de forvalter. Ved disse formuer ejer de den nødvendige indflydelse på alle de blade, der betyder noget over hele kloden. Om et blad er dansk, tysk eller fransk eller på et andet sprog betyder intet. Ensartetheden i bladenes væsen, politik og skrivemåde ligger i det selviske økonomiske system, tidsånden, der er ens over kloden og vokset ud af den personlige ejendomsret. Igennem deres indflydelse på pressen bestemmer disse rigmænd med deres tjenere, hvorledes folket skal tænke, hvem der skal styre, hvem der skal skrive love, hvorledes de må skrives, og hvorledes der skal styres efter dem. Ved hjælp af denne indflydelse i presse sender de deres repræsentanter ad køkkentrappen til de ansvarlige styrende personligheder og påvirker dem eller handler med dem om deres interesser. For eksempel gives en villa til 60.000 eller et kostbart indbo gerne, når der kan tjenes millioner derved. Befolkningen, der har stemmeret, betyder aldeles intet i de forhold. At avisen får den til at tro dette, er en sag for sig; det er det, den skal. Blade, der ikke tjener disse interesser, kan ikke eksistere.

Hvis den godtroende befolkning i stedet for blindt at tro kunne tvivle om alt, hvad den læste og hørte, for igennem sin egen i trang søgende tanke at finde sandheden i tingene, og vidste, at sandheden kun er at finde i dem selv ved deres samvittighed, ville den gennem sin erindring sammenholdt med historien og kendsgerninger snart se, at aldrig har et partis ledere, når de er kommet til magten i et land, kunnet gennemføre de løfter, de muligvis en tid i god tro

har givet deres vælgere. Aldrig er en revolution vundet, før den økonomiske side i idealet, hvorpå den vandtes, var tabt. Aldrig er en krig ført, uden at de, der bestemte krigen, også gav soldaten et ideal med, der kunne begejstre og støtte ham i kampen og få ham til at give sit liv for sit land, folk og hjem, som det siges; men aldrig så snart er en krig vundet eller tabt, før idealet også samtidig er forduftet som røg fra en skorsten. Det besørger de dybe tanker, der jager efter formuer og som bestemte krigen af økonomiske hensyn. De gør nu tab og gevinst op. Pengene til krig bliver lånt, og ved hjælp af kurstab og renter stiger krigsudgiften til mere end det dobbelte, alt former sig til gevinst for dem. Den almene befolkning får invaliderne tilbage samt pligten til at betale enker og faderløse samtidig med, at den får lov at begræde den kraftigste ungdoms død. Idealerne, hvorunder der kæmpedes, betragter disse ledere som folkelige, dem regnes der aldeles ikke med, det er bare sådan noget, der skal til.

Når dette går så let, som vi gennem historien ser, det gør, skyldes det, at det nuværende spekulative, tankeløse religiøse, undertiden vrøvlede i sine ord ikke har sit udspring fra livsnaturen som Jesu ord havde, og derfor ikke kan rodfæste sig i befolkningens tænkemåde og derved give dem et samvittighedsfølt forstandsmæssigt grundlag for deres livs førelse.

Ja, man lærer endog i strid med livets natur at tro, at blot ved at blive døbt og gå til alters og derved blindt at tro uden at tænke – stik imod Jesu egen lære – ordner Jesus resten for vor salighed.

Ja, man hører endog ved religiøse taler, at Jesu anklage imod selviskhedens åndsliv henvises til hans samtid med den påstand, at nu er vi langt bedre kristne. Det føles, som om disse taletåber ikke er vidende om - måske heller ikke forstår, at åndslivet i sin natur evig og altid er det samme, og som følge deraf bliver årsag og følger også de samme.

Er det Gud, der vil krigenes morderiske omvæltninger i de selviske systemer? Nej, det er høst ifølge sædens art og bliver

af den grund, når sæden er modnet, til en guddommelig nødvendighed.

Når vi lærer den naturlige sandhed at kende, at Jesus taler til os ved den Helligånd gennem vor samvittighed, og at kampen om Guds fred er det samme som det, Jesus kalder at fødes på ny, og dette er porten til livet, vil vor livsgerning svare til dette livssyn.

Får folkelivet denne sandhedsforståelse, vil det ikke kunne regeres af selvskhedens tidsånd på den måde, som det nu sker.

Gudslivet oplyser ved sin Helligånd mennesket om, hvad der ifølge tankelivets tilstand vil ske. De mennesker, der ernærer sig ved spekulative løgne støttet af åndelig uvidenhed eller ligegyldighed, føler, at klares tankelivet i naturlige sandheder, vil de systemer hvorved de ernærer sig udslettes, dermed også den måde, hvorpå de eksisterer.

Da disse mennesker godt ved, de ikke kan få en gulerod til at gro alene ved juridiske eller andre af lærdommens tillærte taleformler (skriftklogskab), og de ikke kan ernære sig ved arbejde som andre, fordi de ikke har lært det, kan de ikke finde anden udvej for deres eksistens end at klare sig ved intriger og krigsmyrderi, hvilket de jo alt har brugt gennem tiderne, når deres økonomiske begær ikke kan nås på anden måde. Ved deres lands love, som de påvirker, fører de deres såkaldte fædrelands ungdom til mord ved det, de giver navnet krig. Ved ordet, krig, får myrderiet over for de godtroende en art historisk ret, som de ligefrem har pligt til at ofre deres liv i. De værdier, der således røves fra andre, føles ligefrem af de selviske at være retmæssig ejendom. Deres religiøse tjenere velsigner deres våben, beder endog deres gud om sejr for denne attrå.

Det er som før nævnt til den side bemærkelsesværdigt, at de der forårsager og leder en krig opflammer dem, der skal myrde, med løfter og løgne for bagefter, når folkene ligger magtesløse, grædende, blødende og døende hen uden håb, da at svigte deres løfter og give andre skylden for krigen for

derefter at regere videre, som de selv vil, og dertil lægger alle krigens økonomiske byrder på det arbejdende folk. Ja, man hører dem endog gennem deres dertil lønnede tjenere sige: Gud har villet det. - - - Løgn og atter løgn. Det er disse overmennesker selv, fordi de selviske som de er, ikke ejer anden Gud end sig selv. Derfor er de også henvist til alene at klare sig ved at skjule sandheder og hjælpe sig med løfter og løgne; thi sandhedens Gud har de kastet ud af deres væsen.

Historien samler beviser til bunke, deres sæd er moden og skal nu høstes.

Mange betydende og vel nok redelige mænd har ved politik forsøgt at ændre forholdene til det bedre, men disse ændringer er kun som lapper på et par gamle benklæder. De kan lig en lus i et par skindbukser ikke æde sig igennem det økonomisk-politiske net, der er svøbt om og griber ind i folkelivets næringsveje, og forsummer efterhånden selv i det. Eventuelle forbedringer viskes atter ud af løgnernes snigende angreb. Den i godtroenhed levende befolkning evner ikke på grund af sin godtroenhed at værgede de i nød givne reformer for disse øjenskalke og menneskehajer.

De korte selviske tanker er som en verden for sig.

I foreningslivet er de særlig brugbare som materiale for de dybere selviske tankers spekulationer; de har ingen stræbsomhed i arbejde og er upålidelige i alle forhold. I foreninger danner de sammen med de dybe selviske tanker en åndelig "lænke" om de uselviske, samvittighedsledede, gode, følsomme, rettænkende tanker og tvinger derved disse ind under deres selviske attrå, selv om de uselviske føler kravene som uretfærdige. De danner derved den rå begærrets ånd i alt foreningsliv og skaber således den ånd, der står tegnet i ordene, alles hånd vendt imod alle.

Hvor de fødes i overklassen med formue, kan denne vel forøges ved en tjenende dybere tankes indsigt, men griber den korte tanke selv ind i dispositionerne, da former alt sig til tab

ofte med stor hurtighed. Da de som regel ikke har lært naturligt arbejde, ender de gerne i dyb materiel, åndelig og lyssky elendighed.

Modsat de korte uselviske tanker har de korte selviske tanker hverken åndelig eller menneskelig værdi hverken i hjem eller i arbejde. Den ånd, der udvikler sig i selviske menneskers hjem, indebærer endog en stor ulykke for slægten. De bringer åndelig smitte til alle sider.

Det er særlig de dybere selviske tankers slette eksempler i tanker og væremåde, de kortere tanker ikke kan værges sig mod. Hvis disse som børn i forstandige hjem havde lært samvittighedsfølsomhed at kende, ville den mængde, der lever i selvisk uforstandighed og som vore samfund nu lider under, være betydelig mindre, en stor del endog ændret til uselviskhed, thi menneskets tankeliv kan kun udvikles til det gode og til en dybere gennemskuende tanke ved Helligåndens hjælp.

Da tankelivet er en udviklingsproces, former udviklingens karakter sig efter den eller dem, der påvirker den. Går denne udvikling gudslivets interesser imod, vokser menneskelivet sig ind i den tilstand, hvor faderlivet ved sin Helligånd tvungen dertil af omstændighederne lægger kroge i vore kæber og fører os til slagtebænken, som skriften oplyser os om.

Blandt de selviske korte tanker søger de dybeste tanker iblandt dem ved mængdens indflydelse at nå frem i foreningslivet til ansete stillinger. De tillægger sig gerne en optræden i væremåde og klædedragt, der svarer til deres attrå, men ikke til deres indtægter, og da foreningsmøder næsten altid holdes på traktørsteder, så nydes og bydes der på genstande, thi det beforder også fortrolighed og sammenhold. Da disse menneskers højeste mål kun angår dem selv, kan det udtrykkes på jysk i de ord: En må jo da se å blyw te noed²⁴.

---

²⁴ "Man må jo da se at blive til noget."

Hjemmet forsømmes materielt og åndeligt, bliver fattigt, ufred indtræder. Disse personer savner som regel økonomisk sans og har ingen pligtfølelse i den retning. De har ingen samvittighedsfølsomhed over for pligter, gerning eller mål. Deres krav kender ingen grænser. De vil bare, så ske hvad der ske vil, blot de tror, det gavner deres hensigt.

Jagten begynder altid med at støtte de mest fremtrædende og fordringsfulde for ved deres hjælp selv at komme med i bestyrelsen. Derfra går jagten videre, kan endog ende i højt ansete og godt betalte stillinger i partierne, ja, selv rigsdagen kan nås ad de veje. Det er noget, de forud ved, om de har evne til at bestride et sådant hverv trykker ikke tanken. Disse menneskers vej til magten er belagt med løfter til mængden, således som de føler, den helst ønsker dem. De selviske korte tanker, der ikke evner at ræsonnere, tror indtil begejstring i tro, de giver det nødvendige hurra med på vejen. Ud af dette åndsliv vokser de krav frem, der i foreningsmagten stilles til det øvrige menneskeliv.

Dette selviske åndelige væsen har nu påvirket samfundene særlig i de sidste ca. 100 år. Den slægt, der er vandret ud fra disse hjem, fører nu tonen overalt, og de der kan tænke og føle sammen med deres samvittighed må tie. Dette er nu blevet tidsånden overalt. Mange af de børn, der er udgået fra disse stræberes forsømte hjem, er havnet i samfundsforsørgelse, fængsler og anstalter, deres tal er stort.

Den menneskelykke og åndelige sundhed, der ad den vej er tabt, kan ikke måles.

Jesus talte om de levende rene vandstrømme, men sagde os også fra hvilken brønd, de kom; men den brønd er nu blevet uren gennem de 2000 år siden da og særlig i de sidste 100 år. Urenheden stammer fra, at de, der påtog sig at forvalte det rene vand, brugte det i propaganda-øjemed for at tjene deres egne samt de menneskers interesser, der havde ansat dem i embeder, derved er den rene brønd blevet så uren, at dens

vand nu smitter til alle sider. De skriftkloge ser og føler, der er ved at ske noget, de ikke forud havde regnet med. De rejser nu rundt og holder foredrag om rent vand, det som de ikke selv har ej heller kender fra andet end skriftklogskab. Disse taletåber tror, de kan forbedre det urene vand ved talemåder, de ved ikke, at en uren brønd ikke kan give rent vand, før den bliver rensset for det gamle snavs. At rejse rundt og tale om rent vand er ikke det samme som at rense en snavset brønd for derved at få de rene vandstrømme frem.

Når menneskelivet former sig således, at faderlivets interesser fjerner sig fra det, da bliver det tungt at leve.

Vejen for menneskelivet ud af dette jordiske helvede går som al individuel tankeudvikling gennem lidelser, indtil erfaringernes tyngde tvinger menneskene til i deres søgende tanke at forstå årsagernes sammenhæng. Denne har de ikke fundet endnu. Autoritetstroen har for menneskene været værre end kugler og krudt; thi den har belagt deres vej mod lyset og freden med tårer, sult, blod og lig samt legemlig og åndelig råddenskab.

Den vej, der fører bort fra dette liv, er fundet den dag, menneskene lærer at forstå, at deres Helligånd taler til dem gennem det, vi har givet navn af samvittigheden. Forståelsen af Helligåndens påførte følelse og tanke står i forhold til den individuelle tænkeevne. Intuitionerne står altid i forhold til tanken i nuet før ord eller handling, der angår den individuelle situation i nuet,²⁵ og kan føles på følgende måde: Glædesfølelser, følelsesmæssige rettelser til tanker før handling, syndsfølelse eller uselvisk følt glæde efter handling, ja endog hele overførte tanker for nuet kan ske i forhold til nuet og individets udvikling i tænkeevne.

---

²⁵ Hvorledes man agter på dem er en sag for sig.

Glædesfølelser kan ske på mange måder. F.eks. en god moders voksne barn er kommet ud blandt fremmede. Idet det ser livet andre steder, tænker det på sin moder f.eks. med den tanke i sig selv: Sådan var min moder nu ikke! Og glæder sig over den arv, hun gav det. Idet barnet tænker på moderen og føler for og med hende, farer i samme nu dets tanker og glædesfølelse til hende, og de glæder sig begge samtidig. Det samme kan ske mellem venner, og videre, idet man færdes i naturen, hører fuglenes sang og glædes sammen med dem og undres over det skabende livs storhed, man føler om sig, og tænker på sin Gud, rammer disse tanker og følelser ens helligåndsforbindelse, der kan da komme en guddommelig glædesfølelse over en, der udgår fra ens Helligånd, der bekræfter sandheden i ens følelse og udvikler ens synsmåde over tingene. Denne glædesfølelse kan være så stærk, at man føler trang til at være ene med sin Gud i nuet. Der står jo også skrevet, at ingen bøn går til Jesus eller faderen uden gennem Helligånden, derfor er det også den, der modtager og giver gensvar på vore følelser og tanker. Det ligger i, at vor Helligånd med fuldmagt er faderlivets vejleder for os. Først efter kampen om Guds fred kan vore følelser og tanker nå ind til Jesus eller faderlivet selv, men aldrig uden om vor Helligånd, så længe, vi er mennesker. Det er det åndelige system, hvorunder vi som mennesker udvikler os, indtil vi modnes i Gud gennem kampen om hans fred. Dette guddommelige udviklingsystem har aldeles intet med præsteskab at gøre.

Det folkelige tankeliv er nu udviklet til at forstå sandhed, når der bliver talt sandhed. Tiden er derfor inde til, at menneskene evner at lære deres Helligånd at kende.

Gudslivet har ved profeter allerede før Jesu tid givet os fuld oplysning om, hvorledes der vil blive ryddet op i det selviske åndslivs sidste dage, endog så grundigt, at ingen med ret kan beklage sig over mangelfuld oplysning. Den er givet i rette tid og af et gudsliv, der ifølge erfaring fra utallige andre kloders livsudvikling og med sit åndelige styre over vor klodes liv selv

sørger for, at dets forudsigelser går i opfyldelse, som det er sagt. Det ligger i sagens natur, det er nødsaget dertil. Har Jesus ikke også meddelt os, at det, der er forudsagt ved profeterne, vil gå i opfyldelse.

Vor tidsånds materielle forhold, der er grundlaget for det menneskelige samliv, vil blive ført over i helt andre former. Her træffer vi skriftens bemærkning om gudsriget på jorden.

Gudsriget vil ikke fremstå ved hjælp af den nuværende tidsånds lovparagraffer altså ikke nationsmæssigt ud af nationerne; thi gudsriget lader sig ikke oprette med det gamle åndsliv isprængt sit væsen, det ville være lig den, der lukkede glubske hunde ind i sin fåresti.

Gudslivet har ved sine forudsigelser ved Jesus vist os, at det var klar over dette. Men som et træ, der plantes og vokser sig stort, vil gudsriget plantes et sted i en lille nation i små hjem af mennesker, der har tilegnet sig den livsforståelse,²⁶ som vil blive grundlaget for deres livs samvær, og efterhånden som træet vokser og bærer frugt (dets livsførelse), vil de sandhedssøgende mennesker derigennem lære det at kende. Jo større det bliver, des hurtigere bliver væksten, indtil det omslutter kloden. Det kan siges, det er det gamle samfunds mekanisme, der føder det ny og derefter dør. Ligesom alle opfindelser begynder i det primitive og vokser sig gennem ændringerne til det fuldkomne, således også med de religiøse problemer. Lig den materielle vækst, vokser også de ud fra det ufuldkomne til det fuldkomne, hvor ro og sikkerhed i tingene derefter indtræder. Årsagen dertil ligger i, at tankelivet er en udviklingsproces.

Jesus har talt. Mange mennesker har ikke kunnet, og mange har ikke villet forstå ham på grund af deres selviske livssyn. Nu går hans forudsigelser i opfyldelse. Det i hans ord, som hans samtid ikke evnede at fatte, bliver nu forklaret ved Den Sandhedens Ånd ifølge hans løfte. Hans ord derom var:

---

²⁶Den Sandhedens Ånds forklaring om livet.

"Han skal tale om alle ting" og "han skal tage af mit og give eder, derpå skulle I kende ham". Gudslivet leder nu ifølge sin profeti det selviske åndsliv i alle nationer til slagtebænken for at give plads for den profetiske nydannelse, der ligger i ordet gudsriget på jorden, da må Den Sandhedens Ånd jo også have talt; thi gudslivet river ikke ned uden samtidig at bygge op ved sin Helligånd.

Den første dannelse vil som omtalt ske, ja, måske fra et enkelt hjem. Vi tænker os, der tilslutter sig flere hjem af samme livsanskuelse. Jord købes, og nye hjem bygges eller andre købes, indtil størrelsen bliver lig et sogn. Der vil blive lagt flid på at tage arbejdet fra fabrikkerne og føre det ud i små håndværk. Man tænker sig derfor et sådant sogn har sine egne håndværkere såsom købmand eller brugs, bager, smed, væver, skrædder, bigårde med passende mellemrum osv., med andre ord, industrien decentraliseres i så udstrakt en grad, som der er teknisk mulighed for. For livssundhedens skyld både legemligt og åndeligt vil denne decentralisering føles som strengt nødvendig, fordi det naturlige tankeliv har den bedste udviklingsmulighed ved samvittighedsfølt arbejde. Fabriksdrift vil ikke blive i andre forhold end der, hvor den absolut ikke kan decentraliseres. Når den ny livsanskuelse indtræder, som er givet ved Den Sandhedens Ånd; vil menneskene selv kunne tænke videre.

Der vil ad Helligåndens vej som før nævnt vokse en så jævn og naturlig forklaring om livet frem, så de for menneskelivets lykkelige fødte dybe tanker vil kunne føle og forstå livsnaturen. Da vil deres søgende tanker mættes ad den vej. De mest betydelige iblandt dem vil da vende sig til deres Helligånd og ved den tage styret over menneskelivets materielle udvikling. Her vil nu de korte selviske tanker blive en for vor tid ganske ukendt kraft i produktionen, hvor intet mere vil være hemmeligt. Al opfindsomhed og teknisk snilde vil blive samvittighedsfølt belønnet og dermed gå over i fælleslivets tjeneste.

I forhold til de gamle samfundssystemer vil der blive en ukendt overflod af levemuligheder, som forudsagt i Åbenbaringen. Denne rigdom vil være spredt og oplagret i de forskellige sammensluttede samfund.

Disse vil drage omsorg for deres egen uselviske renhed ved at udskille de mennesker fra sit samfund, der ikke kan beherske deres følelsesliv og således ikke vil eller kan leve efter deres Samvittighed lig den forlorne søn. De vil ikke kunne optages i eller liste sig ind i disse hjem eller andre samfundshjem på jorden; thi disse står i fælles forbindelse igennem telefon, telegraf og radio. De vil enten have at omvende sig eller dø, men dette retsforhold i hjemmene vil de få at vide som børn.

Der vil ikke være brug for andre love og retsforhold end dem, der danner sig i hjemmene; thi Helligåndens følelsesstrøm vil blive vejleder, lovgiver, "politibetjent" og dommer.

Gældsstiftelse vil ikke finde sted; thi alle samfundshjem vil føle sig som en eneste familie, og hvor der er mulighed for dannelse af nye samfundshjem, vil det ske uden gældsstiftelse ved samvirken med de allerede bestående.

Ved f.eks. et års pligtmæssigt arbejde for ungdommen i militær disciplin omformes jorden i urskove, ørkener og øde strækninger, så den kommer til at give i forhold til sin ydeevne i bonitet og klima, og klimatisk usunde arealer gøres sunde for beboelse.

Der vil ikke som nu blive lagt flid på at afskaffe det menneskelige arbejde; thi mennesket vil som før antydet da blive vidende om, at interessefølt arbejde i samføling med samvittigheden vil være den sundeste og bedste åndelige betingelse for tankelivets naturlige udvikling på uselvisk vis.

Moderkærligheden og barnet er fremtiden.

Ved den naturlige moder og hendes barn vil de guddommelige profetier om gudsriget på jorden fuldkommes.

Barnet vil af sin naturlige moder i moderkærlighedens væsen lære sin åndelige vogter og leder, dets Helligånd, der taler ved dets samvittighed, at kende. Det sker simpelthen ved, at moderen ganske rolig, når barnet til gavn for sin udvikling begår fejl (forser sig), spørger: Men følte du da ikke din samvittighed advarede dig, før du gjorde dette? Det fører til, at barnet ved sin moders spørgsmål uvilkårligt vender sin tanke ind i sig selv, og der taler i samme nu dets Helligånd til det gennem dets følelser. Man ser, barnet mærker det, der sker i dets indre. Efter en lille stund i stilhed vender det sine øjne ind i moderens, heri tegner sig nu en rolig forundring over dets indre følelse og dets svar: Jo-o-o! lyder nu i samme ro, og i dets røst føles en overbevisende sandheds renhed. Inden barnets sjette år er det i sin tanke fuldt klar over sin forbindelse med sin Helligånd. Dets liv mod dets Gud er derved grundlagt. Hele dets liv kan nu vandres i samvittighedsro gennem sorg og glæde. Fejl nu og da i upågtede stunder vil altid kunne udlignes ved Helligåndens hjælp. Den naturlige moders vej bliver derved barnets vej, de mødes begge i deres evige livs vandring, hver gang, den ene længes mod den anden. Men – således lærer tidsånden ikke en moder at leve med sit barn. Det er grunden til, at vor tid mangler gudslivets væsen som hovedhjørnesten både for hjem og samfundsbygning.

Da Helligåndens følelsesindtryk som sagt er den største faktor for tankelivets naturlige udvikling, bør den samme irettesættelsesmåde anvendes fra lærer til barn, fra mester til lærling og videre frem i livet.

Uddannelse i arbejdet vil børnene få i hjemmenes virken sammen med deres forældre med jordens produkter som grundlag for den menneskelige eksistens.

Tidsåndens handel og industri er nået til at være al drifts førende faktor med penges begær som den drivende baggrund. Den ny tidsånd vil tage industrien i sin tjeneste og gøre jordens produkter til den drivende faktor til fordel for livsmulighedernes udvikling.

Børnelærdommen vil udvikle sig under helt andre synsmåder end under den gamle tidsånd. Et fælles sprog for hele kloden vil blive følt som en nødvendighed, uden at man derfor behøver at afstå fra det hjemlige sprog. Thi under sin gernings udøvelse før den danner selvstændige hjem, vil ungdommen vandre fra hjem til hjem på kloden i en udstrækning, som den gamle tidsånd ikke har kunnet tænke sig.

Al uddannelse til håndværk vil ske, først efter samfundets behov, dernæst ifølge interesse og anlæg.

Studier vil blive gratis og stå i forhold til lyst, evner og samfundsbehov og specificeres, så unødige åndelig anstrengelse udelukkes.

Den nuværende spekulation i forlystelser vil fuldstændig ophøre.

Al nu kendt bladvirksomhed vil ophøre. Da al strid om og selvisk spekulation i penge, jord, klæder og næringsmidler vil ophøre, findes der ej heller mere politisk strid ej heller spekulativt reklamestof som nu i tidsåndens såkaldte "videnskabelige" propaganda.

De skillelinjer i følt standsforskel, der nu er blandt ungdommen såvel i by som på land, hvor den samles til fælles glæde, stammer fra adel, bonde, træl og slave og er nedarvede synsmåder om standsforskel, der nu ved industriens og handelens kapitalmæssige modenhed er gået over i dekorerede personlige storheder i pengevælde og skriftlære. Disse danner igen klasser i forhold til formuer og tænkt anseelse. Da de ingen naturlig Gud har at glæde sig ved eller længes imod, bliver deres eget jeg deres højeste attrå i anseelse og embeder. Til egen forfinelse tilegner de sig noget, de kalder for dannelse; men deres legemlige bevægelser, sjælsudtryk og talens tone lader den samvittighedsledede føle, at det ikke er hjertes dannelse, de besidder, men en selvisk spekulativ dannelse. Deres ord bliver derfor kun ord uden liv

og uden ånd. Da disse som autoritetsbeskikkede føler sig kaldede til at vejlede det groende voksende liv i tænkning og arbejde, ser man deres livs væsen afspejle sig i det menneskelige samvær såvel blandt ældre som i ungdommen. Den hjertets dannelse og livsklogskab, der vokser ud af at efterleve sin Helligånds ledelse er de aldeles uvidende om. Følgerne af disse "overmenneskers" ledelse af det arbejdende liv og dets love ser vi gennem de menneskelige samfundslidelser gennem fattigdom, nød og krig.

Det åndeligt usunde hovmod, der er vokset ud af den personlige ejendomsret, og som dræber al sund fællesfølelse og fællesglæde, vil blive fjernet og ikke mere tåles.

Ingen mennesker vil mere fordre at eje et land med afstukne grænser. De vil kun føle trang til at leve sig ind i deres hjem, deres sprog og hjemlige klædedragter. Hjemlige glæder i fællesskab, der ikke støder samvittighedens følsomhed, vil udvikle sig.

Den nuværende tidsånds samvittighedsløse spekulation i omsætningen vil blive standset.

Alle toldgrænser og al told vil ophøre. Og ingen unødige varefordyrelse vil blive tålt.

Det sproglige forhold vil danne en art samfundsgrænse, der ikke vil have anden opgave end den at skille imellem sprogsamfundenes fællesforetagender.

Bortset fra de enkelte hjemms indre fællesvirke vil der for de sproglige samfund blive oprettet internationale centraler for åndeligt og materielt samvirke, f.eks. telefon, telegraf, radio, postvæsen, befordring og et blad for hvert sprog.

Ligeledes vil der blive oprettet centraler i hvert sprogområde inden for rimelige grænser, der fører statistik over varebeholdninger både i "ind- og udland", der søges afhændet. Ud fra sin statistik over sit samfunds varebeholdning i forbindelse med dets afsætningsmuligheder skal den vejlede samfundshjemmene i deres produktion med hensyn til, hvilke produkter der bør fremmes, og hvilke der bør formindskes. Samtidig besørger disse centraler omsætning af varer, der ikke

tåler lager, imellem sit samfunds samfundshjem og "udlandets". Den besørger tillige al korrespondance med lignende centraler i "udlandet" angående varebeholdning og omsætning.

Under centralen sorterer et varelager for enhver art af varer, der tåler lager, både af "inden- og udenlandske" varer.

Ethvert vareparti, der udgår fra et samfundshjem til salg ved nævnte lagercentral, skal være forsynet med produktionsstedets nummer samt kvalitetsmærke. Centralen har ansvar over for køber, at varen har det rette kvalitetsmærke. Centralen har pligt til at ændre hjemmets kvalitetsmærke, om det ikke er forsvarligt angivet samt meddele hjemmet dette.

Til opretholdelse af disse købs- og salgscentraler pålægges varerne det erfaringsmæssigt nødvendige procenttillæg, der foruden naturlige lønninger tillige skal danne et reservefond for varespild på lager samt varetab ved skibsforlis og lignende. Med en naturlig løn forstås, at en mand f.eks. ikke skal have 150.000 når han kan leve sorgfrit og godt for 5.000. I gudsriget på jorden er ikke brug for personlig formue eller guld.

Varer, der kun egner sig for fabrik, fordi de ikke kan decentraliseres såsom cement, skibsbygning og grubedrift, forarbejdes som hidtil således. Men fabrikken bør ligge der, hvor trafikforhold og driftsvilkår gør varen bedst og billigst, og ikke som nu efter nationale forhold. En fabrik kan danne et samfundshjem for sig.

Disse centraler i de sproglige samfund skal i samvirken gribe ind med hjælp ved naturkatastrofer og hungersnød. Ligeledes skal hver central vejlede sit samfunds ungdom i deres færden fra hjem til hjem over alt på kloden, hvor en rejser bort, rejser en anden til; samt bistå med oprettelsen af nye hjem.

Pengerigeligheden bestemmes i forhold til det sproglige samfunds fællesværdier i jord og fast ejendom, den såkaldte møntfod. Formeres værdierne, stiger pengemængden i samme grad.

Pengene forvaltes af et institut for hvert sprogligt samfund; men disse institutter samarbejder for at opnå ensartede vurderingsforhold til møntfod for derved at gøre pengeværdien ensartet over jorden.

Når menneskene lærer at lade sig lede af deres Helligånd i al deres færd, vil deres tænke måde og hele adfærd forandres. De vil føle og forstå, deres Gud ved sin Helligånd har taget bolig iblandt dem. De vil ikke mere føle sig som arme duknakkede syndere, men som frie personer, livet har givet liv for ved tankelivet at udvikles til personligheder såvel i menneske- som i gudslivet til fælles glæde og fælles nytte for allivet.

Der er to grundpiller, hvorpå gudsriget på jorden skal hvile.

Den ene er at give mennesket en naturlig sandhedsfølt forklaring om livet, således at det ved, hvorfor det lever og livets hensigt med det. Denne lære vil udgå fra Den Sandhedens Ånd, som Jesus har forudsagt. At forstå denne lære vil blive den første betingelse for al lærdom.

Den anden grundpille vil være at frigøre menneskelivet for al selvisk jeg-spekulation i dets tilværelse, fordi den ikke harmonerer med samvittighedens følsomhed. Hvor strid opstår, bør årsagen straks findes og fjernes aldeles uden hensyn til liv eller død.

Kun denne lille pegepind for fælles samvirke; den dag mennesket ved sin samvittighed vender sig til opgaven, vil dets videre udvikling ske ad den vej.

Vi står nu på det trin i vor udvikling, hvor det gamle åndsliv har skrevet sin historie til ende med kendsgerninger. Dets levned og adfærd står skrevet gennem dets pengebegær og utallige, vrøvlende, følelsesbetonede, religiøse sværmerier, der ikke har naturlig indflydelse på sand, sund, åndelig fremdrift og derved forhindrer tankelivets naturlige udvikling ved Helligånden. Dette væsen, der ikke tjener livets rette Gud, er

også uden for hans beskyttelse. Det vil med sine ofte ordensbehængte, skriftkloge "øgleunger", som Jesus har sagt, ende i samme grav, som det system, der har dekoreret dem, og hvis kanoner de velsigner. Disse ledende falske profeter har igennem tiderne skrevet deres kapitel med sådanne kendsgerninger i talrige historiske beviser, at livet i gudsriget med rædsel vil vogte sig for dem. I stedet for naturtro forkyndelse har de ligefrem anvendt Jesu ord på forretningsmæssig propagandavis.

Når menneskene bliver ledet ind til og modtager deres Helligånds ledelse, vil de i deres tanker forstå, at de ikke har fortidens religiøse makværk behov som mellemlid mellem sig selv og deres Gud. Også dette er forudsagt, men ikke påagtet, men vil blive nået.

Endvidere vil alt det, som førte menneskene i strid i det gamle åndsliv, hvor alles hånd er vendt imod alle, såsom politik, monopoler og fagforeninger af alle arter samt den ånd, hvori handel og industri ledes, samles i en fælles grav. Denne grav er dette åndsliv for længst begyndt at grave. Der graves med en voldsom energi. Værktøjet, hvormed denne grav graves, er de oprustninger og myrderier, der med hidtil ukendt iver foregår i alle det gamle åndslivs statsfund. Med disse våben vil det selv ende sin egen tilværelse, og med sit blod skal det selv besegle sit åndslivs kapitel.

Således som Jesus og mange sandhedsvidner med ham blev dømt som følge af falske beskyldninger og måtte besegle deres ord og gerninger med deres blod, skal også det selviske åndsliv besegle sine ord og gerninger med sit blod, først da er dets liv og gerninger fuldbragt.

Når dette endelig er fuldbragt, hvormed forudsigelserne taler, vil de tilbageblevne mennesker føle, at alt det forvildede autoritetsvæsen, som de havde skænket deres tro, er forsvundet. De vil se, at intet af alt dette har været i overensstemmelse med sund livsnatur. Da vil de stå splittede og fuldkommen åndeligt nøgne. Påstand vil ikke mere rejse sig mod påstand, men der vil rejse sig et fælles råb mod en Gud,

de nok undertiden har følt, men som de ikke i tankerne har lært at kende.

Da vil der lyde en ensom røst iblandt dem: "Søger ikke længere. Gudslivet har holdt det løfte, det gav os ved Jesus. Alt er åbenbaret. Gudslivet har ved Den Sandhedens Ånd ladet sit liv beskrive for os. Jesu ånd taler igennem det. Vi ved gennem bøgerne, der oplades, som Daniel har sagt, hvorfor vi lever. Gudsriget på jorden vil nu fødes og udbrede sig over jorden til som der er sagt,

En Gud, et land og et folk.
En hjord og en hyrde."
